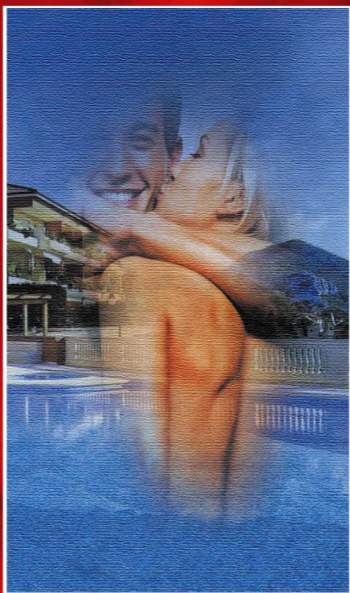

Modré z nebe

Judith
McNaught

Modré z nebe

Přeložila: **EVA BROŽOVÁ**

Judith McNaught: Modré z nebe

Vydání druhé

Copyright © 1991 by Eagle Syndication, Inc.

Published by arrangement with Curtis Brown Ltd.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2011 jako svou 1615. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Paradise

vydaného nakladatelstvím Pocket Books,

a division of Simon and Schuster, Inc., New York v roce 1992

Český překlad © 2003, 2011 Eva Brožová

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Jana Carrasco

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-421-9

BARONET

Praha 2011

Judith McNaught

**Modré
z nebe**

Věnování

Každý, kdo se mnou přichází do styku v době, kdy pracuji na románu, by vám řekl, že udržovat se mnou jakýkoli vztah vyžaduje nesmírné úsilí – včetně neuvěřitelné trpělivosti, mimořádné tolerance a schopnosti věřit, že když zírám do prázdna, ve skutečnosti pracuji.

Tento román chci věnovat své rodině a přátelům, kteří jsou těmito vlastnostmi hojně obdařeni a kteří nesmírně obohatili můj život:

Mému synu Claytonovi a dceři Whitney, kteří jsou na mě pyšní, což je pro mě obrovským zdrojem radosti. A úlevy.

A těm výjimečným lidem, kteří mi nabídli své přátelství a pak museli snášet víc než jen jeho příjemné stránky – zejména Phyllis a Richardu Ashleyovým, Debbii a Craigu Kieferovým, Kathy a Lloyd Stansberryovým a Cathy a Paulu Waldnerovým. Nemohla jsem si přát lepší „fanklub“ než vás.

Poděkování

Robertu Hylandovi za celoživotní přízeň a náklonnost.

Advokátu Lloyd Stansberrymu za to, že mi poskytl nespočet odpovědí v souvislosti s odbornou právní terminologií, která se v tomto románu objevuje.

Vedoucím představitelům jednoho amerického obchodního řetězce, kteří obětovali svůj čas, aby posoudili mé dílo po odborné stránce, a bez jejichž pomoci bych tento román nedokázala napsat.

Kapitola 1

Prosinec 1973

Meredith Bancroftová seděla na posteli s nebesy, vedle sebe měla otevřený sešit s výstřižky a opatrně vystřihávala obrázek z *Chicago Tribune*. Titulek hlásal: *Děti chicagské smetánky, převlečené za elfy, se zúčastnily dobročinné vánoční besídky v oaklandské Memorial Hospital*, pak následoval výčet jmen. Pod nadpisem byl velký obrázek „elfů“ – pěti chlapců a pěti dívek, včetně Meredith – kteří malým pacientům dětského oddělení rozdávali dárky. Vlevo přihlížel nadílce pohledný, asi osmnáctiletý mladík, který byl v legendě označen jako *Parker Reynolds III., syn manželů Reynoldsových z Kenilworthu*.

Meredith se nestranně porovnávala s ostatními dívkami v elfích kostýmech a dumala, jak je možné, že všechny působí nohatě a přitažlivě, když ona sama vypadá... „Zavalitě!“ pronesla se smutnou grimasou. „Vypadám jako troll, ne jako elf!“

Připadalo jí nespravedlivé, že ostatní dívky, kterým bylo čtrnáct, a byly tedy jen o pár týdnů starší než ona, vypadají tak úžasně, zatímco ona vyhlíží jako troll s plochým hrudníkem a rovnátky. Upřela pohled na sebe a znovu zalitovala, že podlehla marnivosti a kvůli fotografii si sundala brýle; bez nich měla tendenci mžourat – jako na tom ohavném obrázku. „Určitě by mi pomohly kontaktní čočky,“ usoudila. Pak se zadívala na Parkerův snímek, na tváři se jí mihl zasněný úsměv a přitiskla si novinový výstřižek k tomu, co by byla její ňadra, kdy nějaká *měla*, což bohužel neměla. Zatím ne. Tímhle tempem je možná nebude mít nikdy.

Dveře jejího pokoje se otevřely, a když do místnosti vešla podsaditá šedesátiletá hospodyně, aby jí odnesla podnos s obědem, Meredith snímek chvatně odtrhla od hrudníku. „Nesnědla jste zákusek,“ vyplísnila jí paní Ellisová.

„Jsem tlustá, paní Ellisová,“ namítla Meredith. Aby to dokázala, neohrabaně vstala ze starožitné postele a došla k zrcadlu, které viselo nad toaletním stolkem. „Jen se podívejte,“ pronesla a ukázala prstem na svůj obraz. „Nemám pas!“

„Máte tam trochu dětského tuku, to je všechno.“

„A nemám ani boky. Vypadám jako chodící škatule. Není divu, že nemám žádné kamarády –“

Paní Ellisová, která u Bancroftových pracovala necelý rok, se zatvářila udiveně. „Vy nemáte žádné kamarády? Proč ne?“

Meredith, která se zoufale potřebovala někomu svěřit, prohlásila: „Jenom předstírám, že je ve škole všechno v pořádku. Ale je to tam příšerný. Jsem ...jiná než oni. A vždycky jsem byla.“

„To není možné! Ty děti ve vaší škole musí být nějaké divné.“

„Oni jsou v pořádku, to *já* jsem divná, ale změním se,“ oznámila Meredith. „Budu držet dietu a dám si něco udělat s vlasama. Jsou děsný.“

„*Nejsou* děsné!“ protestovala paní Ellisová a zadívala se na Meredithiny světlé vlasy, které jí sahaly po ramena, a pak na její tyrkysové oči. „Máte nádherné oči a velice hezké vlasy. „Lesklé, husté a –“

„Myší barvy.“

„Plavé.“

Meredith tvrdohlavě zírala do zrcadla a v duchu zveličovala nedostatky, které na sobě viděla. „Měřím skoro 170 centimetrů. Ještě štěstí, že jsem přestala růst dřív, než se ze mě stala obryně! Ale v sobotu jsem si uvědomila, že to se mnou není úplně beznadějný.“

Paní Ellisová se na ni zmateně zamračila. „Co se v sobotu stalo, že jste na sebe změnila názor?“

„Nic převratnýho,“ opáčila Meredith. *Něco převratnýho*, pomyslela si. *Při vánoční besídce se na mě usmál Parker. Přinesl mi kolu, i když jsem ho o ni nepožádala. Řekl mi, že doufá, že si spolu na večírku slečny Eppinghamové zatančíme.* Před pětasedmdesáti lety založila Parkerova rodina velkou chicagskou banku, kam si uložila finance společnost Bancroft & Company. Tehdy také vzniklo přátelství mezi Bancroftovými a Reynoldsovými, které přetrvalo dodnes. „Všechno se teď změní, nejen můj vzhled,“ pokračovala Meredith šťastně, když se otočila od zrcadla. „Budu mít taky kamarádku! Do školy přišla nová holka a ta *neví*, že mě nikdo nemá rád. Je chytrá jako já a dneska večer mi volala, aby se mě zeptala na domácí úkol. *Zavolala* mi a mluvily jsme spolu o spoustě věcí.“

„Všimla jsem si, že si domů nevodíte kamarády ze školy,“ poznamenala paní Ellisová a nervózně si svírala ruce, „ale myslela jsem si, že je to kvůli tomu, že bydlíte tak daleko.“

„Ne, o to nejde,“ odpověděla Meredith, skočila na postel a zaraženě se zadívala na své praktické pantofle, jež vypadaly jako malé napodobeniny těch, které nosil její otec. Philip Bancroft měl přes jejich bohatství k penězům hlubokou úctu; jeho dcera sice měla kvalitní oblečení, ale kupovalo se až v okamžiku, kdy to bylo nezbytně nutné, a nejdůležitější roli při jeho výběru hrála trvanlivost. „Nejsem jako oni.“

„Když jsem byla malá,“ pronesla paní Ellisová, která náhle pochopila, v čem je problém, „vždycky jsme trochu pohrdali dětmi, které dostávaly dobré známky.“

„O to nejde,“ namítla Meredith hořkým tónem. „Čer nou ovci ze mě nedělá jen to, jak vypadám nebo jak se učím. Je to – všechno dohromady,“ dodala a učinila rozmáchlé gesto, které zahrnovalo prostorný, dosti stroze zařízený pokoj se starožitným nábytkem, který se tak podobal všem dalším pětáctyřiceti pokojům v sídle Bancroftových. „Všichni si myslí, že jsem divná, protože táta trvá na tom, aby mě Fenwick vozil do školy.“

„Nechápu, co je na tom špatného?“

„Ostatní děti chodí pěšky nebo jezdí školním autobusem.“

„Takže?“

„Takže je do školy *nevozí* šofér v rolls-royceu!“ Meredith téměř toužebně pokračovala: „Jejich tátové jsou instalatéři a účetní. Jeden pracuje v našem obchodáku.“

Paní Ellisová, neschopná proti tomu najít argument a neochotná připustit, že má Meredith pravdu, pronesla: „Ale to nové děvče ve škole – tomu nepřipadá zvláštní, že vás Fenwick vozí do školy?“

„Ne,“ odpověděla Meredith s provinilým zachichotáním, při kterém jí oči za silnými brýlemi náhle ožily, „protože si myslí, že Fenwick je můj *táta!* Řekla jsem jí, že táta pracuje pro nějaký bohatý lidi, který vlastní velké obchodáky.“

„To snad ne!“

„Ale ano – a – a vůbec toho nelituju. Měla jsem to ve škole tvrdit dávno, jen jsem nechtěla lhát.“

„A teď vám lhaní nevadí?“ zeptala se paní Ellisová s přísným výrazem.

„To *není* lež, aspoň ne úplně,“ bránila se Meredith prosebným hlasem. „Táta mi to kdysi vysvětlil. Bancroft & Company je totiž akciová společnost a akciovou společnost ve skutečnosti vlastní akcionáři. Takže táta jako prezident Bancroft & Company je – technicky vzato – zaměstnancem akcionářů. Chápete?“

„Asi ne,“ pronesla otevřeně. „Kdo je majitelem akcií?“

Meredith na ni vrhla provinilý pohled. „Většinu vlastníme my.“

Paní Ellisové připadal způsob řízení Bancroft & Company, proslulého chicagského obchodního domu, absolutně matoucí, ale Meredith se v obchodních záležitostech téměř zázračně vyzнала. Ačkoli, paní Ellisová si s bezmocným hněvem vzpomněla na Meredithina otce, to nebyl až takový zázrak – protože ten muž se o svou dceru zajímal *pouze* tehdy, když jí vykládal o jejich obchodním domě. Paní Ellisovou napadlo, že Meredith

se zřejmě nedokáže spřátelit s dívkami svého věku právě kvůli Philipu Bancroftovi. Choval se k Meredith jako k dospělé a trval na tom, aby jako dospělá také vždy mluvila a jednala. Při vzácných příležitostech, když si pozval domů přátele, Meredith dokonce hrála roli hostitelky. Z toho důvodu se cítila ve společnosti dospělých jako ryba ve vodě a při kontaktu se svými vrstevníky tonula v rozpacích.

„Ale v jedné věci máte pravdu,“ pokračovala Meredith. „Nemůžu dál Lise Pontiniový tvrdit, že Fenwick je můj otec. Jen mě napadlo, že když dostane šanci mě nejdřív poznat, nebude pak záležet na tom, že Fenwick je ve skutečnosti náš šofér. Jedinej důvod, že to ještě nezjistila, je ten, že nikoho jinýho ve třídě nezná a hned po škole musí jít domů. Má sedm sourozenců a musí doma hodně pomáhat.“

Paní Ellisová natáhla ruku, neobratně pohladila Meredith po paži a snažila se ji nějak povzbudit. „Ráno moudřejší večera,“ pronesla; jako vždy se uchýlila k jedné z pohodlných frází, které jí samotné připadaly uklidňující. Zvedla podnos s obědem a pak se zastavila ve dveřích, protože ji napadla další otřepaná pravda. „A nezapomeňte,“ poradila Meredith rozjásaným hlasem člověka, který hodlá pronést povznášející myšlenku, „že na *každého* se jednou usměje štěstí!“

Meredith nevěděla, jestli se má smát nebo brečet. „Děkuju, paní Ellisová,“ hlesla. „*Moc* jste mi pomohla.“ Mlčky sledovala, jak se za hospodyní zavírají dveře, a pak pomalu zvedla sešit s výstřižky. Když snímek z *Tribune* pečlivě přilepila na prázdnou stránku, dlouho si ho prohlížela, potom natáhla ruku a lehce se dotkla Parkerových usmívajících se úst. Při představě, že by s ním doopravdy tančila, se zachvěla hrůzou a nedočkavostí současně. Dnes je čtvrtek a večírek slečny Eppinghamové se koná pozítří. Ty dva dny čekání jí připadaly jako věčnost.

S povzdechem listovala stránkami velkého sešitu. Na začátku byly velice staré výstřižky zežloutlé věkem,

s vybledlými obrázky. Sešit původně patřil její matce Caroline a představoval v domě jediný hmatatelný důkaz o tom, že Caroline Edwardsová-Bancroftová někdy existovala. Všechno ostatní, co s ní souviselo, služebnictvo na příkaz Philipa Bancrofta odstranilo.

Caroline Edwardsová byla herečkou – ne moc dobrou, podle tehdejších kritik – ale v každém případě slavnou. Meredith studovala vybledlé obrázky, ale nečetla, co o ní sloupkaři napsali, protože znala každé slovo zpaměti. Věděla, že v roce 1955 doprovodil její matku na předávání Cen Akademie Cary Grant, že David Niven o ní prohlásil, že je nejkrásnější ženou, jakou kdy poznal, a že David Selznick ji chtěl obsadit do jednoho ze svých filmů. Věděla, že maminka hrála ve třech broadwayských muzikálech a že kritikové setřeli její herecký výkon, ale pochválili její dokonalé nohy. Sloupkaři líčili Carolininy milostné avantýry s téměř všemi jejími hereckými partnery. Byly tu výstřižky, jak se zahalená v kožešinách účastní plesu v Římě; a jak oblečená v černých večerních šatech bez ramínek hraje ruletu v Monte Carlu. Na jednom snímku stála na pláži v Monaku oděná jen v miniaturních bikinách, na dalším lyžovala v Gstaadu se švýcarským vítězem zlaté olympijské medaile. Meredith bylo jasné, že kdekoli se Caroline objevila, obklopili ji pohlední muži.

Poslední výstřižek, který matka do sešitu vlepila, byl o šest měsíců mladší než ten z Gstaadu. Caroline měla na sobě překrásné bílé svatební šaty – smála se a zavěšená do Philipa Bancrofta scházela ve spršce rýže po schodech katedrály. Redaktoři společenských rubrik se předstihovali v extravagantním líčení jejich svatby. Na recepci v hotelu Palmer House byl tisku vstup zakázán, ale sloupkaři svědomitě informovali o všech slavných hostech, kteří se jí zúčastnili, od Vanderbiltových a Whitneyových po soudce Nejvyššího soudu a čtyři senátory Spojených států.

Manželství trvalo dva roky – dost dlouho na to, aby Caroline otěhotněla, porodila, prožila krátký románek

s jezdeckým trenérem a pak s falešným italským princem, který byl u nich doma na návštěvě. Poté odjela do Evropy. Dál už toho Meredith věděla málo, jen to, že se jí matka nikdy neobtěžovala poslat pár řádek nebo blahopřání k narozeninám. Meredithin otec, který kladl velký důraz na úctyhodnost a staromódní hodnoty, prohlásil, že její matka je sobecká coura bez sebemenší představy o manželské věrnosti či mateřské zodpovědnosti. Když byl Meredith rok, zažádal o rozvod a o opatrovnictví své dcery, odhodlaný vynaložit veškerý významný politický a společenský vliv rodiny Bancroftových na to, aby si zajistil vítězství. Nakonec nic z toho nepotřeboval. Podle toho, co Meredith vylíčil, se její matka neobtěžovala počkat na soudní slyšení, natož aby se manželovi pokusila postavit.

Jakmile získal Meredith do své péče, začal dělat všechno proto, aby nešla v matčiných stopách. Rozhodl se, že Meredith zaujme místo v dlouhé řadě úctyhodných žen z rodiny Bancroftových, které vedly příkladný život zasvěcený charitativní práci, jež odpovídal jejich postavení, a s nimiž nebyl spojován jediný náznak skandálu.

Když měla začít chodit do školy, Philip ke svému znechucení zjistil, že pravidla chování se všeobecně uvolňují, dokonce i v jeho společenské třídě. Mnoho jeho známých pohlíželo na výchovu dětí svobodněji a posílalo své potomky do „pokrokových“ škol jako Bently a Ridgeview. Když ty školy navštívil, slyšel výrazy jako „nestrukturované hodiny“ a „sebevyjádření“. Moderní školství mu připadalo uvolněné; signalizovalo nižší úroveň vzdělání a chování. Poté, co obě školy zavrhl, vzal Meredith na prohlídku na St. Stephen's – soukromé katolické školy, kterou vedly benediktýnské řádové sestry, do stejné školy, do níž chodily jeho teta a matka.

Otcí se zamlouvalo vše, co toho dne, kdy navštívili St. Stephen's, spatřili. Když jim jeptiška ukazovala třídu, třicet čtyři děvčátek prvního ročníku ve stříz-

livých šedomodře kostkovaných šatovkách a deset chlapců v bílých košilích a modrých vázankách se okamžitě uctivě zvedlo. Čtyřiačtyřicet mladých hlasů sborově pozdravilo: „*Dobré ráno, sestro.*“ A co víc, na St. Stephen's stále vyučovali studenty starým dobrým způsobem – na rozdíl od Bently, kde viděl některé děti malovat prstem, zatímco další žáci, kteří se *rozhodli* učit, počítali příklady. Meredith zde navíc čeká přísná výchova.

Philip si samozřejmě všiml, že čtvrt v okolí St. Stephen's zchátrala, ale byl posedlý představou, že Meredith získá stejné vzdělání jako ostatní poctivé, bezúhonné ženy z rodiny Bancroftových, které St. Stephen's navštěvovaly už tři generace. Záležitost se zanedbaným okolím vyřešil tak, že Meredith vozil do školy rodinný šofér.

Neuvědomil si však, že děvčata a chlapci, kteří studují na St. Stephen's, nejsou tak příkladní, jak mu připadali v den návštěvy. Byly to obyčejné děti z nižších středních vrstev a dokonce i z několika chudých rodin; hrály si spolu a chodily společně do školy a ke každému z naprosto odlišného a mnohem bohatšího prostředí se chovaly podezíravě.

Když Meredith nastoupila na St. Stephen's do první třídy, nic z toho netušila. Oblečená v úhledné šedomodře kostkované šatovce, s novou krabičkou na oběd, se jako každé šestileté dítě, které čeká setkání s třídou plnou cizích lidí, třásla vzrušením a nervozitou, ale strach téměř necítila. Poté, co celý život strávila v relativním osamění, kdy jí dělali společnost pouze otec a služebnictvo, se nemohla dočkat, až konečně bude mít stejně staré přátele.

První školní den proběhl celkem příjemně, ale když skončilo vyučování a žáci vyběhli ze školy na hřiště, došlo k náhlému zlomu. Na Meredith čekal Fenwick; v černé uniformě šoféra postával vedle rolls-royce. Starší děti se zastavily a zíraly na něj – a pak jim došlo, že je Meredith bohatá, neboli *jiná*.

To samo o sobě v nich vyvolalo ostražitost a odstup, ale na konci týdne zjistily o *tý bohatý holce*, která se držela stranou, ještě další věci: Za prvé, Meredith Bancroftová se vyjadřovala spíš jako dospělá než jako dítě; navíc neuměla žádnou hru, kterou si hrály o přestávce, a když se k nim připojila, připadala jim kvůli tomu nemožná. Nejhorší ze všeho bylo, že se za pár dní stala miláčkem učitelky, protože byla chytrá.

Do měsíce Meredith všichni vrstevníci ohodnotili; přisoudili jí roli outsidera, vetřelce z jiného světa, a vyloučili ji ze své společnosti. Možná by jí časem pomohlo, kdyby byla natolik hezká, aby vzbudila jejich obdiv, ale nebyla. Když jí bylo devět, přišla do školy v brýlích. Ve dvanácti začala nosit rovnátka; o rok později se stala nejvyšší dívkou ve třídě.

Před týdnem, po mnoha letech, co Meredith zoufale toužila po skutečné přítelkyni, se všechno změnilo. Na St. Stephen's nastoupila do osmého ročníku Lisa Pontiniová. Byla o pár centimetrů vyšší než Meredith, ale pohybovala se jako modelka a řešila složité algebraické úlohy jako znuděný odborník. Ten den seděla Meredith na nízké kamenné zídce, která se táhla kolem obvodu školního hřiště, jedla oběd a stejně jako každou polední přestávku měla na klíně otevřenou knihu. Původně si s sebou začala nosit knihu na čtení proto, aby se necítila tak izolovaně a nepatřičně. V páté třídě už byla vášnivou čtenářkou.

Právě se chystala obrátit stránku, když před sebou spatřila dvojici okopaných polobotek. Stála před ní Lisa Pontiniová a zvědavě ji pozorovala. Lisa se záplavou nápadných zrzavých vlasů byla jejím pravým opakem; navíc z ní sálala jakási troufalá sebedůvěra, díky které měla to, co časopis *Seventeen* nazýval *šmrnc*. Místo toho, aby nosila šedivý školní svetr se znakem školy, decentně přehozený přes ramena, jako Meredith, Lisa si svázala rukávy do volného uzlu přes prsa.

„Bože, to je díra!“ utrousila Lisa, posadila se vedle Meredith a rozhlédla se po hřišti. „Ještě nikdy v životě

jsem neviděla tolik malejch kluků. Určitě tu přidávají do vody něco, po čem přestanou růst! Jakej máš průměr?“

Známky se na St. Stephen's udávaly v procentech s přesností na jedno desetinné místo. „97,8,“ odpověděla Meredith, lehce omámená Lisinými rychlými poznámkami a nečekanou družností.

„Já 98,1,“ kontrovala Lisa a Meredith si všimla, že má propíchnuté uši. Náušnice a rtěnka byly na území školy zakázané. Zatímco si ji Meredith prohlížela, Lisa studovala zase ji. Se zmateným úsměvem se jí bez obalu zeptala: „Jsi samotářka od přírody, nebo něco jako černá ovce?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlela,“ zalhala Meredith.

„Jak dlouho musíš nosit ty rovnátka?“

„Ještě rok,“ odpověděla Meredith a v duchu dospěla k závěru, že se jí Lisa Pontiniová vůbec nelíbí. Zavřela knihu a vstala, šťastná, že má každou chvíli zvonit na hodinu.

To odpoledne, jak bylo zvykem každý poslední pátek v měsíci, se žáci seřadili před kostelem, aby se vyzpovídali ze svých hříchů místním duchovním. Meredith, která se vždy cítila jako hanebná hříšnice, ve zpovědnici poklekla a vyjmenovala otcí Vickersovi své poklesky, včetně takových, že nemá ráda sestru Mary Lawrence a tráví příliš mnoho času přemýšlením o svém vzhledu. Když skončila, otevřela dveře dalšímu hříšníkovi, pak si klekla do lavice a pomodlila se uložené modlitby.

Protože zpovědí vyučování pro ten den skončilo, Meredith vyšla ven, aby počkala na Fenwicka. O pár minut později seběhla po schodech kostela Lisa a cestou si oblékala sako. Meredith, kterou stále mrzely Lisiny poznámky o tom, že je samotářka a že musí nosit rovnátka, ostražitě sledovala, jak se dívka rozhlíží a pak bezstarostným krokem míří přímo k ní.

„Věřila bys,“ oznámila Lisa, „že mi Vickers nařídil, abych dneska večer odříkala celej růženec za to, že

jsem se trochu pomuchlovala s jedním klukem? Ani se mi nechce pomyslet, jaký pokání ukládá za francouzský líbání!“ dodala s nestydatým úsměvem a sedla si na zídku vedle Meredith.

Meredith netušila, že národnost člověka určuje způsob, jakým dotyčný líbá, ale z Lisiny poznámky usoudila, že ať už to dělají Francouzi jakkoli, duchovní rozhodně nechtějí, aby to tak dělali studenti St. Stephen's. Nasadila zkušený výraz a pronesla: „Za takový líbání ti otec Vickers uloží úklid kostela.“

Lisa se zachichotala a zvědavě Meredith studovala. „Tvůj přítel nosí taky rovnátka?“

Meredith si vzpomněla na Parkera a zavrtěla hlavou. „To je dobře,“ prohlásila Lisa s nakažlivým úsměvem. „Nikdy jsem nechápala, jak se spolu můžou líbat dva lidi s rovnátkama a nezaháknout se do sebe. Můj kluk se jmenuje Mario Campano. Je vysokej, černovlasej a moc hezkej. Jak se jmenuje ten tvůj? Jak vypadá?“

Meredith se zadívala na ulici a doufala, že Fenwick nezapomene, že dneska končí výuka dřív než obvykle. Přestože jí nebylo téma hovoru příjemné, Lisa Pontiniová ji fascinovala a Meredith cítila, že ta dívka se s ní chce z nějakého důvodu skutečně spřátelit. „Je mu osmnáct a vypadá,“ pronesla upřímně Meredith, „jako Robert Redford. Jmenuje se Parker.“

„A jak se jmenuje křestním?“

„To je jeho křestní jméno. Příjmení zní Reynolds.“

„Parker Reynolds,“ opakovala Lisa s pokrčeným nosem. „Zní to nějak nóbl. Umí to?“

„Co jestli umí?“

„Líbat, samozřejmě.“

„Eh. No – jistě. Je absolutně skvělej.“

Lisa se na ni posměšně zadívala. „Nikdy ti pusu nedal. Když lžeš, tak se červenáš.“

Meredith prudce vstala. „Hele!“ vybuchla naštvaně. „Neprosila jsem se tě, abys sem chodila, a –“

„Nemusíš se kvůli tomu trápit. Líbání není vůbec

hezký. Chci říct, že když mě Mario poprvý políbil, byl to ten nejtrapnější okamžik, jakej jsem kdy zažila.“

Když jí teď Lisa chtěla sdělit něco o sobě, z Meredith vztek vyprchal a znovu se posadila. „Fakt to bylo trapný, když ti dal pusu?“

„To ne, ale když to udělal, byla jsem opřena o dveře a zmáčkla jsem ramenem zvonek. Táta dveře otevřel, a já se mu s Mariem, kterej se mě držel jako klíště, zřítila do náruče. Trvalo věčnost, než jsme se všichni tři postavili na nohy.“

Meredith vyprskla smíchy, ale při pohledu na rolls-royce zahýbající kolem rohu ji smích okamžitě přešel. „Mám tu – odvoz,“ pronesla opatrně.

Lisa se zadívala na ulici a klesla jí čelist. „Proboha, myslíš toho rolls-royce?“

Meredith neochotně přikývla, a když zvedla učebnici, s pokrčením ramen prohodila: „Bydlím daleko od tud a táta nechce, abych jezdila autobusem.“

„Tvůj táta je šofér, co?“ zeptala se Lisa a zamířila s Meredith k autu. „To musí bejt skvělý, když se můžeš projíždět v takovém fáru a předstírat, že jsi bohatá.“ Aniž počkala na odpověď, pokračovala: „Můj táta je instalatér. Jeho odborová organizace je právě ve stávce, a tak jsme se přestěhovali sem, protože je tu levnější nájem. Vždyť víš, jak to chodí.“

Meredith neměla tušení *jak to chodí* z osobní zkušenosti, ale z otcových rozčilených tirád věděla, jaký vliv mají odbory a stávky na majitele obchodů, jako byli Bancroftovi. Přesto na Lisin smutný povzdech soucitně přikývla. „Asi je to těžký,“ pronesla a pak impulzivně dodala: „Nechceš svízt domů?“

„Jasně že chci! Ne, počkej – nemohly bysme to odložit na příští tejdén? Mám sedm sourozenců a máma už má pro mě připraveno deset úkolů. Radši se tu budu ještě chvíli poflakovat a pak půjdu domů ve stejnou dobu jako jindy.“

To se stalo před týdnem a opatrné přátelství, které ten den vzniklo, živené dalšími důvěrnostmi, které si

dívky vyměňovaly, a přiznáními, nad kterými se svíjely smíchy, rozkvétalo a sílilo. Když teď Meredith seděla na posteli, zírala na Parkerův obrázek v sešitu s výstřižky a přemýšlela o sobotním večírku, dospěla k závěru, že zítra ve škole požádá Lisu o pomoc. Lisa měla obrovský přehled o módě a účesech. Třeba pro ni vymyslí něco, čím by dokázala Parkera okouzlit.

Když druhý den seděly venku a jedly oběd, požádala ji o radu. „Co myslíš?“ zeptala se Lisy. „Existuje kromě plastický operace něco, co bych se sebou mohla udělat, abych byla zejtra večer úplně jiná – něco, abych Parkerovi připadala starší a hezčí?“

Než Lisa odpověděla, podrobila ji dlouhé, důkladné prohlídce. „Ty brejle a rovnátka nejsou právě sexy,“ žertovala. „Sundej si brejle a postav se.“

Meredith jí vyhověla a rozmrzele čekala, než ji Lisa obejde a prozkoumá ji ze všech stran. „Nesmíš vypadat tak obyčejně,“ dospěla Lisa k závěru. „Máš skvělé oči a vlasy. Když použiješ trochu make-upu, sundáš si brejle a uděláš něco s vlasama, možná z tebe bude zejtra večer Parkříček vedle jak ta jedle.“

„Fakt si to myslíš?“ ujistila se Meredith s okouzleným úsměvem, když si na něj vzpomněla.

„Řekla jsem *možná*,“ opravila ji Lisa s nemilosrdnou upřímností. „Je starší než ty, věk je tvoje nevýhoda. Jak ti vyšel ten poslední příklad v dnešní písence?“

Během týdne, co se přátelily, si Meredith zvykla, že Lisa rychle mění téma hovoru. Jako by byla příliš bystrá, aby se dokázala v jednu chvíli soustředit pouze na jedinou věc. Meredith jí odpověděla a Lisa pronesla: „Stejně jako mně. Když má někdo takovej mozek jako my,“ zažertovala, „je jasný, že je to správně. Vědělas, že všichni v týhle pošahaný škole si myslí, že ten rollsroyce patří tvému tátovi?“

„Nikdy jsem jim neřekla, že to není pravda,“ opáčila po pravdě Meredith.

Lisa se zakousla do jablka a přikývla. „Proč bys to taky dělala? Když jsou tak hloupý a myslí si, že by do týhle školy chodilo nějaký bohatý dítě, asi bych je při tom taky nechala.“

To odpoledne po vyučování Lisa opět svolila, aby ji Meredithin otec odvezl domů, protože Fenwick souhlasil, že jí bude k službám celý týden. Když rolls-royce zastavil před bungalowem z hnědých cihel, kde Pontinioví bydleli, Meredith si všimla obvyklého chumlu dětí a hraček na předním dvorku. Na verandě stála Lisina matka a na sobě měla jako vždy zástěru. „Liso!“ zavolala s těžkým italským přízvukem, „volá Mario. Chce s tebou mluvit. Ahoj, Meredith,“ dodala a zamávala jí. „Zůstaň u nás někdy na večeri. A klidně tu můžeš přespat, aby pro tebe nemusel táta jezdit.“

„Děkuju, paní Pontiniová,“ zavolala Meredith a také jí z auta zamávala. „Příště.“ Takhle si to Meredith vždycky představovala – že bude mít přítelkyni, které se může svěřovat, že ji její matka pozve, aby u nich zůstala přes noc, a zmocnila se jí euforie.

Lisa zabouchla dveře auta a naklonila se do okna.

„Maminka říkala, že volá Mario,“ připomněla jí Meredith.

„Neuškodí, když necháš kluka chvíli čekat,“ prohlásila Lisa, „udržuje ho to v nejistotě. Hlavně mi nezapomeň v neděli zavolat, jak to dopadlo s Parkerem. Škoda, že tě nemůžu před večírkem učesat.“

„Taky mě to mrzí,“ pronesla Meredith, přestože věděla, že kdyby k nim Lisa přišla na návštěvu, okamžitě by odhalila, že Fenwick není jejím otcem. Každý den jí chtěla říct pravdu a každý den to odložila s tím, že čím déle ji Lisa bude znát, tím méně jí pak bude záležet na tom, jestli je Meredithin otec bohatý nebo chudý. Toužebně pokračovala: „Kdybys k nám zejtra přijela, mohla bys u nás přespat. Zatímco bych byla na večírku, mohla by sis napsat úkoly, a až bych se vrátila domů, vyprávěla bych ti, jak to šlo.“

„Ale to nejde. Zejtra večer mám rande s Mariem,“

poznamenala Lisa zbytečně. Meredith ohromilo, že rodiče Lise dovolí chodit ve čtrnácti s chlapcem, ale Lisa se jen rozesmála a prohlásila, že Mario se neodváží překročit jistou mez, protože ví, že kdyby to udělal, měl by co do činění s jejím otcem a strýci. Lisa se napřímila a dodala: „Hlavně nezapomeň, co jsem ti říkala, ano? Flirtuj s Parkerem a dívej se mu do očí. A vyčeš si vlasy nahoru, abys vypadala starší.“

Celou cestu domů si Meredith snažila představit, jak flirtuje s Parkerem. Pozítří měl narozeniny – vloni, když si poprvé uvědomila, že je do něho zamilovaná, si ten údaj uložila do paměti. Minulý týden strávila hodinu v dragstóru a hledala blahopřání, které mu chtěla zítra večer dát, ale pohlednice, která vyjadřovala její *skutečné city*, by působila příliš sentimentálně. Přestože byla nezkušená, tušila, že mu nemůže věnovat blahopřání s nápisem *Mé první a jediné lásce*. A tak musela s lítostí vybrat jiné, na kterém stálo *Všechno nejlepší k narozeninám milému kamarádovi*.

Meredith si položila hlavu na postel, zavřela oči a zasněně se usmívala, protože si sebe samu představila jako nádhernou modelku, která pronáší vtipné, chytré poznámky, a Parker dychtivě lapá každé její slovo.

Kapitola 2

Zatímco se Meredith se stísněným pocitem prohlížela v zrcadle, paní Ellisová ustoupila stranou a pochvalně přikývla. Když byly s paní Ellisovou minulý týden nakupovat, sametové šaty jim připomínaly zářivý topas. Dnes byl z látky kovově hnědý samet a v botách na nízkých, širokých podpatcích, které si nechala obarvit, aby jí ladily k šatům, vyhlížela jako matrána. Meredith věděla, že paní Ellisová má ráda klasické věci; na-

víc se obě snažily vyhovět otcovým pokynům a koupit šaty *vhodné pro mladou dívku Meredithina věku a postavení*. Přinesly domů troje šaty, aby je Philipovi předvedly, a pouze tyhle mu nepřípadaly příliš *odvážné* nebo *průsvitné*.

Jediné, co se Meredith na sobě líbilo, byly vlasy. Obvykle je nosila rozpuštěné, sčesané na stranu a přichycené sponkou nad uchem, ale Lisa ji přesvědčila, že potřebuje nový, vytríbenější účes. Dnes večer přemluvila paní Ellisovou, aby jí je na temeni vyčesala do hroznu hustých loken a u uší nechala tenké pramínky, a usoudila, že jí to moc sluší.

„Meredith,“ pronesl její otec, který vešel do pokoje a probíral se plnou hrstí vstupenek do Opery, „Park Reynolds potřeboval ještě dva lístky na *Rigoletta* a já mu řekl, že si může vzít naše. Mohla bys je dát večer mladému Parkerovi, až –“ Zvedl zrak, pozorně si ji prohlédl a zamračil se. „Co to máš na hlavě?“ vyštěkl.

„Napadlo mě, že bych si je mohla vyčesat nahoru.“

„Mně se víc líbí, když je máš rozpuštěné, Meredith.“ Vrhł nesouhlasný pohled na paní Ellisovou a pokračoval: „Když jste sem nastoupila jako hospodyně, madam, dohodli jsme se, že pokud bude třeba, poradíte mé dceři v ženských záležitostech. Tenhle účes je podle vás –“

„Požádala jsem paní Ellisovou, aby mi ty vlasy takhle upravila, tati,“ zasáhla Meredith, protože paní Ellisová zbledla a roztrásla se.

„V tom případě jsi měla paní Ellisovou požádat o radu,“ prohlásil Philip, „a ne jí říct, jak chceš uče-
sat.“

„Jistě,“ přitakala Meredith. Nesnášela, když svého otce zklamala nebo rozzlobila. Kdykoli mu zkazila náladu, měla pocit, jako by byla výhradně zodpovědná za úspěch či neúspěch celého jeho dne či večera.

„No, nic se nestalo,“ uzavřel debatu, když viděl Meredithin zkroušený výraz. „Paní Ellisová tě před odchodem přečeše. Něco jsem ti přinesl, drahoušku. Ná-

hrdelník,“ dodal a vylovil z kapsy plochou krabičku potaženou temně zeleným sametem. „Můžeš si ho večer vzít – bude se ti hodit k šatům.“ Zatímco bojoval se západkou, Meredith napjatě čekala, co v krabičce uvidí. Představovala si zlatý medailónek nebo snad – „Ty perly patřily tvojí babičce,“ oznámil otec, a když vytáhl dlouhou šňůru velkých perel, Meredith měla co dělat, aby zamaskovala rozčarování. „Dej si je na krk. Zapnu ti je.“

O dvacet minut později stála Meredith před zrcadlem a statečně se snažila samu sebe přesvědčit, že jí to sluší. Vlasy měla opět upravené do svého tradičního dívčího účesu, ale perly byly poslední kapkou. Babička je nosila téměř každý den; *zemřela* s nimi na krku a Meredith teď měla pocit, jako by jí na neexistujících nadrech spočívalo olověné závaží. „Promiňte, slečno.“ Když uslyšela za dveřmi hlas majordoma, prudce se otočila. „U vchodu čeká nějaká slečna Pontiniová a tvrdí, že s vámi chodí do školy.“

Meredith, lapená do pasti, se svezla na kraj postele a horečně přemýšlela, jak se z té šlamastyky dostat, dobře však věděla, že žádné řešení neexistuje. „Přiveďte ji sem, prosím.“

O chvílku později vešla Lisa dovnitř a rozhlédla se po místnosti, jako by se náhle ocitla na cizí planetě. „Snažila jsem se ti dovolat,“ oznámila „ale měli jste celou hodinu obsazeno, a tak jsem se to rozhodla risknout a přijet sem bez ohlášení.“ Odmlčela se, otočila se o 180° a důkladně si všechno prohlížela. „Komu vlastně patří ta hromada šutrů?“

Kdykoli jindy by Meredith neuctivý popis jejich domu rozesmál. Nyní jen dokázala tichým, stísněným hlasem vykoktat: „Tátovi.“

Lisin výraz ztvrdnul. „Přesně to mě napadlo, když tě ten chlapík, kterež mi otevřel, nazval slečnou Meredith stejným hlasem, jako když otec Vickers říká *Svatá panenka Marie*.“ Pak se otočila na podpatku a zamířila ke dveřím.

„Liso, počkej!“ vykřikla Meredith úpěnlivým tónem.

„Doufám, že ses na můj účet pobavila. Tohle byl fakt skvělejší den,“ dodala Lisa sarkasticky a obrátila se zpátky k Meredith. „Nejdřív mě vzal Mario na projíždku a snažil se mi dostat pod sukni – a když přijdu navštívit svoji kamarádku, zjistím, že si ze mě celou dobu dělala blázny.“

„Ne, to není pravda!“ bránila se Meredith nešťastně. „Nechala jsem tě při tom, že Fenwick – náš šofér – je můj táta, protože jsem se bála, že bys pak se mnou přestala kamarádit.“

„No, jistě. Chápu,“ odsekla Lisa s pohrdavou nedůvěrou. „Chudinka bohatá holčička se strašně chtěla kamarádit s holkou z chudý rodiny. Vsadím se, že ty a všichni tvý bohatý kamarádi jste se mohli potřhat smíchy, když tě moje máma přemlouvala, aby sis s náma dala špagety a –“

„Přestaň!“ vybuchla Meredith. „Ty to nechápeš! Mám tvoje rodiče ráda a chci se s tebou kamarádit. Máš sourozence, tetičky, strejčky a vůbec všechno, co jsem si vždycky *přála*. Proč si myslíš, že když bydlím v tomhle blbým domě, je všechno automaticky báječný? Podívej, co s tebou udělal! Jedinej pohled a nechceš se mnou mít nic společného, a takhle je to celou tu dobu, co chodím do školy. A pro tvou informaci,“ dokončila, „špagety *miluju*. *Miluju* domy, jako máte vy, kde se lidi smějou a křičí!“

Když se na Lisině tváři objevil místo vzteku sarkastický úsměv, zmlkla. „Máš ráda rambajs, vid’?“

Meredith se chabě usmála. „Myslím, že jo.“

„A co tvý bohatý kamarádi?“

„Ve skutečnosti žádný nemám. Chci říct. Znáš jiný lidi svýho věku a tu a tam se s nima vídám, ale všichni chodí do stejných škol a už roky se spolu přátelí. Nemají mě rádi – připadám jim divná.“

„Proč tě táta posílá na St. Stephen’s?“

„Je přesvědčenej, že má dobrou pověst. Chodily tam babička a její sestra.“

„Tvůj táta je tak trochu podivín, co?“

„Asi jo, ale myslí to dobře.“

Lisa pokrčila rameny a se záměrnou lhostejností pronesla: „V tom případě bude zřejmě jako většina ostatních tátů.“ Byl to drobný ústupek, opatrná nabídka ke smíru, a v místnosti se rozhostilo ticho. Dvě výjimečně inteligentní dospívající dívky, oddělené postelí s nebesy z období Ludvíka XIV. a obrovskou společenskou propastí, si jedna druhou měřily se směsicí naděje a ostražitosti a zkoumaly, čím vším se liší. „Myslím, že bych měla radši jít,“ pronesla nakonec Lisa.

Meredith smutně pohlédla na nylonový batoh, který si Lisa přinesla, protože u ní zřejmě chtěla přespat, jak jí původně nabídla. Zvedla ruku v němé prosbě, ale pak ji nechala klesnout, protože pochopila, že je to zbytečné. „Za chvíli budu muset taky odejít,“ poznamenala místo toho.

„Dobře – dobře se bav.“

„Až mě Fenwick vysadí u hotelu, může tě hodit domů.“

„Pojedu autobusem,“ namítla Lisa, ale teprve teď si pořádně všimla, co má Meredith na sobě, a zděšeně se odmlčela. „Kdo ti vybírá oblečení – Helen Kellerová? Tohle si nehodláš vzít dneska večer na sebe, že ne?“

„Nelíbí se ti?“

„Chceš to fakt vědět?“

„Ani ne.“

„Jak bys ty šaty popsala ty?“

Meredith pokrčila rameny a zamračila se. „Připadám si v nich jako *strašidlo*.“

Lisa si skousla ret, aby se nerozesmála, a vytáhla obočí. „Když víš, že jsou ošklivý, proč sis je koupila?“

„Tátovi se líbily.“

„Tvůj táta má všivej vkus.“

„Neměla bys používat výrazy jako *všivej*,“ poznamenala tiše Meredith, i když věděla, že Lisa má s těmi šaty pravdu. „Když takhle mluvíš, působíš neurvalým, hrubým dojmem, a přitom taková nejsi – ve skutečnosti

ne. Nevím, jak se oblíkat nebo česat, ale určitě vím, jak se má mluvit.“

Lisa na ni zírala s pusou dokořán a pak začalo něco vznikat – něžné pouto mezi dvěma naprosto odlišnými dušemi, které si náhle uvědomily, že každá má něco, co může nabídnout té druhé. Lise se rozzářily oříškové oči úsměvem, naklonila hlavu na stranu a zamyšleně si šaty prohlížela. „Stáhni si ramínka trochu níž na paže, uvidíme, jestli to pomůže,“ nařídila jí zničehonic.

Meredith jí úsměv vrátila a poslušně splnila její příkaz.

„Ty vlasy vypadají mizer-všiv-příšerně,“ opravila se Lisa, pak se krátce rozhlédla a zrak jí padl na kytici květin z hedvábí na toaletním stolku. „Třeba by pomohla kytká ve vlasech nebo zastrčená za pasem.“

Meredith neselehávajícím instinktem svých předků vycítila, že má vítězství na dosah a že nastal čas šanci využít. „Přespíš tu? Do půlnoci jsem zpátky a nikdo se nebude zajímat, jak dlouho zůstaneme vzhůru.“

Lisa zaváhala a pak se usmála. „Tak dobře.“ Znovu se soustředila na to, jak vylepšit Meredithin vzhled, a zeptala se: „Proč sis vybrala boty s tak nízkýma podpatkama?“

„Nevypadám v nich tak vysoká.“

„Vejška je v *módě*, ty truhlíku. Musíš si brát ty perly?“

„Táta chtěl, abych si je vzala.“

„Co kdyby sis je v autě sundala?“

„Naštval by se, kdyby se to dozvěděl.“

„Hele, *já* mu to neřeknu. Půjčím ti rtěnku,“ dodala a už lovila v kabelce make-up. „A co brejle? Fakt jsou pro tebe nezbytně nutný?“

Meredith se tiše zachichotala. „Jen když potřebuju něco vidět.“

O tři čtvrtě hodiny později Meredith odjela. Lisa kdy-si prohlásila, že má talent cokoli vylepšit – od lidí po místnosti – a Meredith jí už věřila. S květinou z hedvábí zapíchnutou za uchem se cítila elegantněji, ne tak obyčejně. Jemný dotek tvářenky její vzhled oživil a s rtěn-

kou, i když Lisa tvrdila, že pro její světlý typ příliš jasná, si Meredith připadala starší a protřelejší. Meredith překypující sebedůvěrou, kterou ještě nikdy v životě necítila, se ve dveřích otočila, zamávala Lise a paní Ellisové a pak se na kamarádku usmála. „Jestli chceš, můžeš mi, než se vrátím, vylepšit pokoj.“

Lisa jí ukázala vztyčené palce na znamení vítězství. „Nenech Parkera čekat.“

Kapitola 3

Prosinec 1973

Když se Matt Farrell ponořil do Lauřina dychtivého, žádoucího těla, která na něm seděla a jejíž pohybující se boky ho nutily pronikat stále hlouběji, sílící bušení srdce zvonění v jeho hlavě přehlušilo. Laura byla divoká... blížila se k vrcholu. ...Zvonky začaly rytmičky cinkat. Ne melodické zvonky z kostelních věží v centru města nebo široko daleko se rozléhající zvony hasičské stanice na protější straně ulice.

„Haló, Farrelle, seš tam?“ *Zvonky.*

Rozhodně *tam* byl. V ní, těsně před vyvrcholením. *Zvonky.*

„Zatraceně, Farrelle.“ *Zvonky.* „Kde sakra“ – *zvonky* – „seš?“ Pak mu to došlo: Venku u stojanů s benzínem někdo skákal po hadici, která zvonila uvnitř stanice, a vykřikoval jeho jméno.

Laura strnula a tiše vykřikla. „Panebože, venku někdo je.“ Pozdě. Nemohl přestat, nedokázal přestat. Nechtěl s tím začínat tady, ale trvala na tom a sváděla ho a teď jeho tělu bylo jedno, že je někdo přistihne. Sevřel do dlaní její zaoblené hýždě, strhl ji dolů, vjel hluboko do ní a explodoval. Puls se mu zklidnil, zvedl se do se-

du a jemně, ale spěšně ji odstrčil. Laura si už stahovala sukni přes stehna a upravovala si svetr. Schoval ji za regál s protektory a vstal právě v okamžiku, kdy se otevřely dveře a do benzínové stanice vešel Owen Keenan. Zamračeně, podezíravě se rozhlédl. „Co se to tady sakra děje, Matte? Moh sem si vyřvat hlasivky.“

„Odskočil jsem si,“ odpověděl Matt a prohrábl si černé vlasy, které měl od Lauřina vášnivého laskání rozčuchané. „Co byste potřeboval?“

„Tvuj táta se opil u Maxine's. Šerif je na cestě. Jestli nechceš, aby strávil noc na záchytce, měl by sis ho ject vyzvednout.“

Když Owen odešel, Matt zvedl z podlahy Lauřin kabát, na kterém leželi, oprášil ho a přidržel jí ho, než nasoukala ruce do rukávů. Věděl, že ji na pumpu hodila kamarádka, což znamenalo, že potřebuje odvézt domů. „Kdes nechala auto?“ zeptal se.

Řekla mu to a Matt přikývl. „Zavezu tě k němu a pak pojedu zachránit tátu.“

Když Matt ujížděl po Main Street, nad křižovatkami viselo vánoční osvětlení, jehož barvy se rozpíjely v padajícím sněhu; na severním konci města zdobil ceduli s nápisem VÍTEJTE DO EDMUNTONU V INDIANĚ červený umělohmotný věnec. Amplion Elks Clubu vyřvával Tichou noc, která se mísila s melodií *Rolniček* linoucích se z plastové rolničky na střeše Hortonova železářství.

Měkce se snášející sníh a vánoční osvětlení dělaly s Edmuntonem divy. Propůjčily místu, které bylo za denního světla zapadákovem, kde z oceláren trčely shluky komínů a chrly do vzduchu nekonečné gejzíry kouře a páry, auru Normana Rockwella. Na všechno padla tma; zahalila jižní konec města, kde úhledné domky nahradily chatrče, putyky a zastavárny, a pak pole, teď v zimě holá.

Když Matt zaparkoval dodávku v temném rohu parkoviště vedle Jacksonova obchodu s galanterií, kde nechala auto, Laura se k němu naklonila. „Nezapomeň,“

zašeptala a objala ho kolem krku. „Vyzvedneš mě dneska večer v sedm pod kopcem a dokončíme, co jsme před hodinou začali. A Matte, moc se neukazuj. Táta posledně zahlídl tvoji dodávku a začal se mě vyptávat.“

Matt se na ni podíval, náhle znechucený tím, že ho ta dívka tak sexuálně přitahuje. Věděl, že je krásná, bohatá, zkažená a sobecká. Nechal se zneužívat jako její hřebec, nechal se vmanipulovat do tajných dostaveníček a kradmého osahávání, klesl tak hluboko, že se skrýval pod kopcem, místo aby vyšel k hlavnímu vchodu, jak to nepochybně dělali její ostatní – vhodní – nápadníci.

Kromě vzájemné sexuální přitažlivosti neměli naprosto nic společného. Otec Laury Fredericksonové byl nejbohatším obyvatelem Edmuntonu a jeho dcera studovala prvním rokem na drahé východní univerzitě. Matt pracoval přes den v ocelárnách a o víkendech si přivydělával jako automechanik a navštěvoval večerní školu místní pobočky Indiánské státní univerzity.

Naklonil se přes ni, otevřel dveře dodávky a tvrdým, neúprosným tónem pronesl: „Buď tě dneska večer vyzvednu doma, nebo si na večer udělej jinej program.“

„Ale co řeknu tátovi, až uvidí na příjezdový cestě tvoje auto?“

Matta nechal její sklíčený výraz chladným a sarkasticky pronesl: „Řekni mu, že mám limuzínu v opravně.“

Kapitola 4

Prosinec 1973

Ke vstupu do chicagského hotelu Drake s kamennou stříškou se krok za krokem posouvala dlouhá kolona limuzín, které před ním zastavily, aby mohli mladí pasažéři vystoupit.

Portýři se pohybovali sem a tam, protože doprovázeli každou novou skupinku od vozu do haly. Ani jediným slovem nebo výrazem nedali mladým hostům, kteří přijížděli oblečení ve smokinách šitých na zakázku a společenských šatech, najevo sebemenší pobavení nebo blahosklonnost, protože to nebyly obyčejné děti vystrojené na školní ples nebo svatební hostinu, ohromné okázalým prostředím a nejisté, jak se v něm chovat. Šlo o potomky nejprominentnějších chicagských rodin; byli klidní, sebejistí a o jejich mládí svědčilo snad pouze to, jak upřímně se těšili na dnešní večer.

Meredith z limuzíny pozorovala, jak ostatní mladí lidé vystupují. Stejně jako ona sem přijeli na večírek s tancem, který pořádala slečna Eppinghamová. Od jejich žáků ve věku od dvanácti do čtrnácti let se tento večer očekávalo, že předvedou společenské chování, které získali a pilovali během půlročního kurzu – chování, které budou potřebovat, aby se mohli suverénně pohybovat ve vysokých společenských kruzích, jež, jak všichni automaticky předpokládali, se v dospělosti stanou jejich domovem. Z toho důvodu projde dnes večer všech padesát společensky oblečených absolventů uvítacím špalírem, obsluha je usadí k oficiální večeři o dvanácti chodech a pak se budou věnovat tanci.

Meredith okny rolls-royce pozorovala dychtivě, sebejisté tváře vrstevníků, kteří se shromažďovali v hale. Všimla si, že jako jediná přijela sama, a sledovala, jak ostatní dívky vplouvají do hlouček nebo přicházejí s *doprovodem* – často se staršími bratry či bratrátky, kteří již kurz slečny Eppinghamové absolvovali. Se sklíčeným pocitem si prohlížela nádherné šaty, které měly ostatní dívky na sobě, a jejich vlasy upravené do složitých účesů propletených sametovou stuhou nebo stažené v týle sponami posázenými drahými kameny.

Slečna Eppinghamová pronajala na dnešní večer velký taneční sál a Meredith, s žaludkem sevřeným nervozitou a koleny rozechvělými strachem, se vydala z mramorové haly nahoru po schodišti. Na podestě zahlédla

dámskou odpočívárnu a zamířila přímo k ní. Jakmile se ocitla uvnitř, přistoupila k zrcadlu, aby se na sebe naposledy podívala. Vzhledem k tomu, s čím musela Lisa pracovat, pomyslela si, to není až tak špatné. Plavé, rovné vlasy, které jí sahaly těsně k ramenům, měla sčesané na pravou stranu a přichycené květinou z hedvábí. Spíš ze zoufalství než z přesvědčení dospěla k závěru, že květina jí propůjčuje záhadný, světácký vzhled. Zalovila v kabelce, vytáhla z ní Lisinu broskvovou rtěnku a přešla si s ní rty. Spokojená sama se sebou zvedla ruku, rozepnula si perly a schovala je do kabelky. Potom si sundala brýle a nacpala je k perlovému náhrdelníku. „Takhle je to mnohem lepší,“ usoudila s lepší náladou. Když nebude mžourat a pokud bude v sále tlumené osvětlení, existuje šance, že by se mohla Parke- rovi líbit.

Absolventi kurzu slečny Eppinghamové na sebe před velkým sálem mávali a sdružovali se do hloučků, ale Meredith nikdo nezamával ani nezavolal její jméno a neřekl: „Doufám, že budeme sedět vedle sebe.“ Věděla však, že to není jejich chyba. Za prvé se většina ostatních znala od dětství; jejich rodiče se přátelili; vzájemně se zvali na narozeninové oslavy. Chicagská smetánka představovala rozsáhlou, výlučnou skupinu a její dospělí příslušníci přirozeně v okamžiku, kdy do ní byly přijaty jejich děti, cítili, že je jejich povinností tuto výlučnost zachovat. Philip Bancroft s touto filozofií jako jediný nesouhlasil; na jedné straně si přál, aby Meredith zaujala takové místo ve společnosti, jaké jí náleží, na druhé straně nechtěl, aby ji zkazily děti, jejichž rodiče byli ve výchově shovívavější než on.

Meredith bez potíží prošla uvítacím špalírem a pokračovala dál k slavnostně prostřeným stolům. Protože místa k sezení byla označena gravírovanou cedulkou, nenápadně vytáhla brýle z kabelky a každou z nich si přečetla. Když u třetího stolu narazila na své jméno, zjistila, že jí budou dělat společnost Kimberly Gerrol- dová a Stacey Fitzhughová, dvě z dívek, které se spolu

s ní zúčastnily vánoční nadílky v nemocnici. „Ahoj, Meredith,“ zazpívaly jednohlasně, změřily si ji blahosklonným, pobaveným pohledem, který ji vždy spolehlivě rozhodil, a opět se věnovaly chlapcům sedícím mezi nimi. Třetí dívka byla Parkerova mladší sestra Rosemary, která jí lhostejně kývla na pozdrav a pak pošeptala mladíkovi vedle sebe něco, co ho rozesmálo, a zadíval se směrem k Meredith.

Meredith silou vůle ovládla nepříjemný pocit, že Rosemary mluvila o ní, nadšeně se rozhlédla a předstírala, že ji uchvátila červenozlatá vánoční výzdoba. Židle po její pravici zůstala volná, jak později zjistila, kvůli tomu, že její majitel dostal chřipku, a Meredith se ocitla v trapné situaci, protože neměla u stolu partnera.

Večeře chod za chodem pokračovala a Meredith si z jedenácti stříbrných příborů vyrovnaných kolem talířů automaticky vybírala ty správné. Podobné stolování bylo u nich doma stejně jako v domácnostech mnoha dalších studentů slečny Eppinghamové běžnou záležitostí, takže ji z nepříjemné izolace, kterou cítila, když naslouchala rozhovoru o současných filmech, nevytrhlo dokonce ani krátké váhání.

„Vidělas ho, Meredith?“ zeptal se Steven Mormont, který se opožděně pokusil dostat pokynu slečny Eppinghamové, aby se konverzace účastnili *všichni* u stolu.

„Ne – obávám se, že ne.“ Naštěstí nemusela nic dodat, protože právě v tu chvíli začala hrát hudba. Obsluha roztáhla oddělující stěnu, čímž hostům naznačili, že mají elegantně ukončit rozhovor u stolu a přesunout se do tanečního sálu.

Parker slíbil, že si přijde zatančit, a vzhledem k tomu, že se večírku účastnila jeho sestra, Meredith věděla, že skutečně přijde. Kromě toho měl v jednom z dalších sálů ples jeho vysokoškolský studentský spolek, takže byl v hotelu. Vstala, uhladila si vlasy, přesvědčila se, že má zatažené břicho a zamířila do tanečního sálu.

Následující dvě hodiny vykonávala slečna Eppinghamová svou roli hostitelky a procházela mezi hosty, aby

se ujistila, že si má každý s kým povídat a tančit. Čas od času si Meredith všimla, že poslala nějakého vzpírajícího se hochu pro Meredith s příkazem, aby ji požádal o tanec.

V jedenáct hodin se většina absolventů rozdělila do menších skupinek a taneční parket byl skoro prázdný – nepochybně kvůli staromódním kouskům, které orchestr hrál. Meredith se Stuartem Whitmorem byli jedním ze čtyř párů, které vytrvale tančily, a její partner jí nadšeně líčil, že touží pracovat v právnické firmě svého otce. Byl stejně jako ona vážný a inteligentní a Meredith ho měla ze všech chlapců, které tu znala, nejraději zejména proto, že s ní *chtěl* tančit. Poslouchala Stuarta a upírala pohled na vchod do tanečního sálu, když vtom se mezi dveřmi objevil Parker se třemi svými spolužáky. Cítila srdce až v krku, když spatřila, jak mu to v černém smokingu s jeho sluncem vybělenými plavými vlasy a opálenou tváří sluší. Vedle něho vypadali všichni ostatní mladíci v sále, dokonce i ti dva, kteří ho doprovázeli, naprosto bezvýznamně.

Stuart si všiml, že Meredith náhle ztuhla, přerušil svůj výklad o náročném studiu na právnické fakultě a pohlédl směrem, kterým se dívala. „Aáá – Parker je tady,“ konstatoval.

„Jo, já vím,“ hlesla Meredith, aniž si uvědomila svůj omámený tón.

Stuart ho zaregistroval a ušklíbl se. „Jak to ten kluk dělá, že se každé holce, která se na něj podívá, rozklepou kolena?“ zeptal se s hořkou ironií. „Proč by se ti měl líbit jen proto, že je vyšší, starší a šestkrát elegantnější než já?“

„Neměl by ses podceňovat,“ opáčila Meredith s roztržitou upřímností a sledovala, jak Parker kráčí sálem požádat svou sestru o tanec. „Jsi moc hezkej a chytrej.“

„Ty taky.“

„Bude z tebe skvělej právník, stejně jako je tvůj otec.“

„Nechtěla by sis se mnou příští sobotu někam vyrazit?“

„Cože?“ zalapala Meredith po dechu a zabodla mu pohled do obličeje. „Chci říct,“ opravila se chvatně, „že mě tvoje pozvání potěšilo, ale táta mi nedovolí s nikým chodit, dokud mi nebude šestnáct.“

„Díky, žes mě tak elegantně odmítla.“

„To není pravda!“ hájila se Meredith, ale pak na všechno zapomněla, protože Parkerovi právě přebral Rosemary jeden z jejích nápadníků a mladík se otočil ke dveřím, aby odešel. „Promiň, Stuarte,“ vyhrkla trochu zoufale, „ale musím Parkerovi něco dát!“ Aniž si všimla, že ji většina hostů pozoruje, přeběhla opuštěný taneční parket a dostihla Parkera právě v okamžiku, kdy se chystal se svými přáteli k odchodu. Zvědavě se na ni podívali, jako by byla obtížný hmyz, který přistál přímo mezi nimi, ale Parker se na ni mile usmál. „Ahoj, Meredith. Bavíš se dobře?“

Meredith přikývla a doufala, že si vzpomene na svůj slib, že si s ní zatančí, a nemírně ji zklamalo, když místo toho čekal na její vysvětlení, proč ho zastavila. Po chvíli jí došlo, že mlčí a zírá na něj jako na svatý obrázek, a zrudla jako pivoňka. „Něco – něco pro tebe mám,“ pronesla roztřeseným hlasem a začala se přehrabovat v kabelce. „Vlastně ti to posílá táta.“ Vyndala obálku s lístky do Opery a blahopřání, ale současně vytáhla šňůru perel, která se svezla na podlahu. Meredith se rychle sehnula, aby ji zvedla, Parker udělal totéž a jejich čela do sebe tvrdě narazila. „Promiň!“ vyhrkla, když vyjekl: „Au!“ Prudce se napřímila, z otevřené kabelky jí vypadla Lisina rtěnka a Jonathan Sommers, jeden z Parkerových přátel, se sklonil, aby ji sebral. „Co kdyby rovnou obrátila kabelku vzhůru nohama, abysme mohli posbírat všechno najednou?“ zažertoval Jonathan, z jehož dechu táhl alkohol.

Meredith jasně slyšela, jak se omladina v sále, která výstupu zaujatě přihlížela, chichotá, vrazila Parkerovi obálku do ruky, nacpala perly a rtěnku do kabelky, otočila se a se slzami v očích se chtěla potupně vydat na ústup. Parker si však konečně vzpomněl na jejich tanec.

„Neslíbilas mi náhodou, že si spolu zatančíme?“ zeptal se dobrosrdečně.

Meredith se obrátila a obličej se jí okamžitě rozjasnil. „No jo. Úplně mi to vypadlo z hlavy. Chceš? Myslíš zatančit si?“

„To je nejlepší nabídka, kterou jsem za celý večer dostal,“ prohlásil galantně, a když hudebníci začali hrát další kousek, Meredith vklouzla Parkerovi do náruče a věděla, že se její sen stává skutečností. Pod konečky prstů cítila hladkou látku jeho černého smokingu a pevné svaly na zádech. Nádherně voněl kořeněnou kolínskou a skvěle tančil. Meredith byla svým vítězstvím tak unesená, že říkala nahlas, co jí táhlo hlavou. „Úžasné tančíš,“ pronesla.

„Díky.“

„A ten smoking ti moc sluší.“

Tiše se zasmál, Meredith zaklonila hlavu a hrála se v jeho vřelém úsměvu. „Tobě to dneska taky moc sluší,“ prohodil.

Cítila, že jí tváře hoří studem, a chvatně mu upřela oči na rameno. Naneštěstí se jí při tanci a záklonu hlavy uvolnila sponka, kterou měla připevněnou květinu ve vlasech, a ta, aniž si toho Meredith všimla, ochable visela z drátěného stonku. Horečně uvažovala, co vtipného a inteligentního by prohodila, zvedla hlavu a rozzářeně se zeptala: „Jak si užíváš vánoční prázdniny?“

„Báječně,“ odpověděl a upřel zrak mezi její rameno a vlající poupě. „A ty?“

„Já taky,“ opáčila a připadala si naprosto nemožná.

V okamžiku, kdy hudba ustala, ji Parker pustil z objetí a s úsměvem se s ní rozloučil. Meredith věděla, že nemůže zůstat stát a zírat na něj, jak odchází, proto se rychle otočila a zahlédla svůj obraz v zrcadle na stěně. Když spatřila, že jí z vlasů legračně visí květina z hedvábí, prudce si ji vyškubla a doufala, že se jí uvolnila právě teď.

Zatímco čekala ve frontě před šatnou na kabát, zamračeně pozorovala květinu v ruce a v duchu se děsila,

že se jí klímbala nad ramenem celou tu dobu, co tančila s Parkerem. Podívala se na dívku, která stála vedle ní, a ta, jako by jí četla myšlenky, přikývla. „Jo. Visela ti dolů celou tu dobu, cos s ním tančila.“

„Přesně toho jsem se bála.“

Dívka se na ni soucitně usmála a Meredith si vzpomněla, jak se jmenuje – Brooke. Brooke Morrisonová. Meredith vždycky připadala milá. „Kam půjdeš příští rok do školy?“ zeptala se Brooke.

„Na Bensonhurst ve Vermontu,“ odpověděla Meredith.

„Na Bensonhurst?“ opakovala Brooke s pokrčeným nosem. „Je úplně na samotě a je to tam přísný jako ve vězení. Na Bensonhurst chodila moje babička.“

„Moje taky,“ pronesla Meredith se sklíčeným povzdechem a zalitovala, že otec tak trval na tom, aby tam studovala.

Když Meredith otevřela dveře, Lisa s paní Ellisovou seděly v křeslech u ní v pokoji. „No?“ zeptala se Lisa a vyskočila. „Jaký to bylo?“

„Báječný,“ pronesla Meredith s úšklebkem, „pokud nepočítám, že když jsem Parkerovi předávala blahopřání, vysypala se mi celá kabelka na zem. Nebo že jsem pořád blábolila, jak úžasně vypadá a tancuje.“ Vrhla se do křesla, které Lisa právě uvolnila, a teprve v tu chvíli jí došlo, že stojí na jiném místě. Ve skutečnosti měla předělaný celý pokoj.

„No, tak co tomu říkáš?“ zeptala se Lisa s dychtivým úsměvem, když se Meredith pomalu rozhlédla a na tváři se jí objevil překvapený a nadšený výraz současně. Kromě toho, že Lisa přestěhovala nábytek, odstranila vázu s květinami z hedvábí a jednotlivé svazky připevnila ke sloupkům starožitné postele. Z jiných částí domu přinesla pokojové rostliny a strohý pokoj okamžitě získal ženskou atmosféru. „Liso, ty jsi ohromná!“

„To máš pravdu,“ usmála se. „Paní Ellisová mi pomohla.“

„Jen jsem dodala zeleň,“ protestovala paní Ellisová, „všechno ostatní udělala Lisa. Doufám, že se to bude vašemu tatínkovi líbit,“ dodala stísněně, vstala a zamířila ke dveřím.

Když byla pryč, Lisa pronesla: „Tak trochu jsem doufala, že sem tvůj táta nakoukne. Dokonce jsem si připravila krátkej proslov. Chceš ho slyšet?“

Meredith se také usmála a přikývla.

Lisa, ze které přímo vyzařovalo vybrané chování, s dokonalou výslovností začala: „Dobrý večer, pane Bancrofte. Jsem Meredithina přítelkyně Lisa Pontiniová. Chci se stát návrhářkou interiérů a trochu jsem tady trénovala. Doufám, že vám to nevadí, pane?“

Zahrála to tak perfektně, že se Meredith rozesmála a prohlásila: „Netušila jsem, že chceš navrhovat interiéry.“

Lisa na ni vrhla výsměšný pohled. „Budu ráda, když dochoďím střední školu, natož abych šla na vysokou a studovala design. Nemáme na vejšku peníze.“ S hlasem plným nábožné úcty dodala: „Paní Ellisová mi řekla, že tvůj táta je *ten* Bancroft, kterému patří obchodní dům Bancroft & Company. On je někde na služební cestě?“

„Ne, má schůzi správní rady,“ odpověděla Meredith, a protože se domnívala, že Lisu bude fungování společnosti fascinovat stejně jako ji, pokračovala: „Jednají o strašně zajímavý věci. Dva členové správní rady si myslí, že firma by měla expandovat do dalších měst. Hlavní účetní tvrdí, že je to finančně nezodpovědný, ale lidi z obchodního oddělení se domnívají, že v konečném důsledku nám to vynesou vyšší zisky.“

„Pro mě je to španělská vesnice,“ prohlásila Lisa a obrátila pozornost k velkému paravánu v rohu místnosti. Posunula ho o kousek dopředu a obě dívky výsledek té malé změny příjemně překvapil.

„Kam půjdeš na střední?“ zeptala se Meredith, která si nadšeně prohlížela předělaný pokoj a dumala, jak je nespravedlivé, že Lisa nemůže jít na vysokou a využít svůj talent.

„Na Kemmerling,“ odpověděla Lisa.

Meredith na ni vytřeštila oči. Cestou do St. Stephen's kolem Kemmerlingu projížděla. Budova St. Stephen's byla stará, ale bezvadně udržovaná, Kemmerling byla obrovská, ošklivá státní škola a její studenti jí připadali ošumělí a vulgární. Otec jí opakovaně zdůrazňoval, že vynikající vzdělání se dá získat pouze na *vynikajících* školách. Ještě dlouho potom, co Lisa usnula, dumala Meredith nad nápadem, který postupně nabýval konkrétnějších obrysů a který promyslela mnohem důkladněji než cokoli jiného v životě vyjma vysněných schůzek s Parkerem.

Kapitola 5

Druhý den časně ráno odvezl Fenwick Lisu domů a Meredith sešla do jídelny, kde četl otec noviny a čekal, až spolu posnídají. Jindy by byla zvědavá, jak jeho včerejší schůze dopadla, ale tentokrát musela vyřešit naléhavější záležitost. Vklouzla na židli, pozdravila, a přestože se otec stále věnoval článku v novinách, zahájila své tažení. „Neříkals mi vždycky, že základem všeho je dobrý vzdělání?“ začala. Když nepřítomně přikývl, pokračovala: „A neříkals taky, že na některých státních středních školách jsou mizerný kantoři a výuka má všeobecně nízkou úroveň?“

„Jo,“ odpověděl a opět přikývl.

„A neříkals mi, že nadace rodiny Bancroftových už několik desítek let podporuje Bensonhurst?“

„Mmmm,“ zamumlal a otočil na další stránku.

„No, na St. Stephen's je totiž jedna studentka,“ prolesla Meredith a snažila se ovládnout rostoucí vzrušení, „skvělá holka z nesmírně zbožný rodiny. Je neskutečně chytrá a navíc nadaná. Chce se stát návrháčkou interié-

rů, ale bude muset jít na Kemmerling, protože její rodiče si nemůžou dovolit posílat ji na lepší školu. Není to smutný?“

„Mmmm,“ zareagoval znovu a zamračil se nad článkem o Richardu Daleym. Demokraté nepatřili k jeho oblíbencům.

„Nepřipadá ti *tragický*, že tolik talentu, inteligence a *ctižádosti* přijde nazmar?“

Otec zvedl oči od novin a s náhlým zájmem se na ni zadíval. Philip Bancroft byl přitažlivý, elegantní, dvačtyřicetiletý muž se strohým vystupováním, pronikavými modrými očima a hnědými vlasy, které mu začínaly na spáncích šedivět. „Co máš za lubem, Meredith?“

„Stipendium. Jestli ho Bensonhurst nenabízí, pak bys je měl požádat, aby na ně použili něco z peněz, který jim věnovala nadace.“

„A také bych mohl upřesnit, aby toto stipendium poskytlí dívce, o které jsi právě mluvila, nemám pravdu?“ Vyznělo to, jako by po něm Meredith žádala něco netického, ale ta dobře věděla, že otec je ochoten kdykoli a kdekoli využít svou moc a známosti, jen aby dosáhl svého cíle. Snad tisíckrát jí opakoval, že od toho moc je.

Pomalou přikývla a oči se jí smály. „Přesně tak.“

„Aha.“

„Nenajdeš člověka, kterej by si to zasloužil víc než ona,“ kula železo, dokud bylo žhavé. „A jestli pro Lisu něco neuděláme,“ dodala s náhlou inspirací, „pravděpodobně jednoho dne skončí na *podpoře!*“ Sociální podpora bylo téma, které v jejím otci spolehlivě vyvolávalo silnou negativní reakci. Meredith zoufale toužila říct otci o Lise a o tom, jak moc jí na jejich přátelství záleží, víc, ale jakýsi šestý smysl ji varoval, aby to nedělala. V minulosti ji otec ochraňoval tak úzkostlivě, že žádné dítě nesplnilo jeho požadavky na to, aby se s ním mohla stýkat. Mnohem pravděpodobnější bylo, že si Lisa podle jeho názoru zaslouží stipendium, než že si zaslouží být Meredithinou přítelkyní.

„Připomínáš mi svoji babičku,“ pronesl po zamyšlené pauze. „Často pomáhala výjimečným lidem, kteří neměli v životě tolik štěstí.“

Meredith ucítila provinilé bodnutí, protože k tomu, aby pomohla Lise na Bensonhurst, ji vedlo především sobectví, ale při jeho dalších slovech na všechno zapomněla: „Zavolej zítra mé sekretářce. Pověz jí všechno, co o tom děvčeti víš, a popros ji, ať mi připomene, že mám zavolat do Bensohurstu.“

Následující tři týdny Meredith bez dechu čekala, jak celá záležitost dopadne. Lise o ničem neřekla, protože ji nechtěla zklamat, nicméně tušila, že Bensonhurst otcovu žádost neodmítne. Americké dívky teď jezdily studovat do Švýcarska a do Francie, ne do Vermontu a už vůbec ne na Bensonhurst s chladnými, kamennými ložnicemi a přísným učebním rozvrhem a pravidly. Škola zcela jistě nemá naplněnou kapacitu; proto nebude chtít riskovat urážku jejího otce.

Další týden přišel dopis z Bensonhurstu, a když ho otec četl, Meredith úzkostlivě přešlapovala u jeho křesla. „Píšou,“ pronesl konečně, „že slečně Pontiniové, na základě jejich vynikajících studijních výsledků a doporučení rodiny Bancroftových, udělují jediné letošní stipendium.“ Meredith nevychovaně vyjekla radostí, za což ji otec, než pokračoval, sjel mrazivým pohledem. „Stipendium pokryje její školné, pobyt a stravu. Cestovné do Vermontu a ostatní věci si bude muset hradit z vlastních úspor.“

Meredith si skousla ret; na letenku do Vermontu a peníze na běžné výdaje úplně zapomněla, ale když už se dostala tak daleko, byla přesvědčená, že něco vymyslí. Možná by dokázala přesvědčit, aby jeli autem; pak by Lisa mohla jet do Vermontu s nimi.

Další den vzala Meredith všechny reklamní letáky o Bensonhurstu a dopis o stipendiu do školy. Připadalo jí, že vyučování trvá věčnost, ale konečně seděla v kuchyni u Pontiniových. Lisina matka přinesla na stůl nadýchané italské koláče a nabídla jí domácí *cannoli*.

„Začínáš být vyhublá jako Lisa,“ prohlásila paní Pontiniová. Meredith se poslušně zakousla do koláče, při tom otevřela školní aktovku a vytáhla z ní brožurky o Bensonhurstu.

Trochu nesvá ze své role lidumila jim nadšeně vyprávěla o střední škole, o Vermontu a o krásách cestování, a pak jim oznámila, že Bensonhurst udělil Lise stipendium. Na okamžik se rozhostilo ohromené ticho, jako by paní Pontiniová s Lisou nedokázaly tu poslední část pochopit. Potom Lisa pomalu vstala. „Takže jsem tvůj nejnovější *dobročinnej případ!*“ vybuchla rozzuřeně. „Kdo si sakra myslíš, že jsi!“

Vyběhla zadními dveřmi ven a Meredith se okamžitě vydala za ní. „Liso, jen jsem se ti snažila pomoci!“

„Pomoci?“ vyštěkla Lisa a otočila se k ní. „Proč myslíš, že bych chtěla chodit do školy s bandou bohatejch snobů, jako jsi ty, který mě budou považovat za chudinku? Jasně to vidím před sebou, škola plná zkaženejch děvek, který si stěžujou, že jim musí na měsíc stačit tisíc dolarů kapesnýho, který jim pošlou papínci –“

„Nikdo nebude vědět, že máš stipendium, pokud jim to sama neřekneš –“ začala Meredith, ale pak se naštvála, protože se jí Lisino chování dotklo. „Netušila jsem, že mě považuješ za *bohatou snobku* nebo za *zkaženou... za zkaženou děvku.*“

„Když tě tak poslouchám – vždyť ty ani nedokážeš říct slovo *děvka*. Pořád jsi tak děsně nóbl a cimprlich!“

„To ty jsi snob, Liso, ne já,“ přerušila ji Meredith tiše. „Na všechno se díváš jen z pohledu peněz. A s tím, jestli do Bensonhurstu zapadneš, si nemusíš dělat starosti. To já nikam nezapadám, ne ty.“ Pronesla ta slova s důstojností, která by nesmírně potěšila jejího otce, pak se otočila a odešla.

Fenwick na ni čekal před domem a Meredith mlčky vklouzla na zadní sedadlo. Uvědomila si, že s ní není něco v pořádku – v její přítomnosti se lidé, bez ohledu na své sociální postavení, necítí příjemně. Nenapadlo

ji, že má v sobě možná něco výjimečného – čistotu a citlivost – kvůli které se jí snaží ostatní děti ponížít nebo se jí vyhýbají. Lisu, která sledovala odjíždějící auto, to napadlo; nenáviděla Meredith Bancroftovou za to, že ve svém věku dokáže vystupovat jako pohádková kmotřička, a pohrdala sama sebou, že se vůči ní chová tak nespravedlivě.

Další den o polední pauze seděla Meredith venku na svém obvyklém místě, choulila se do kabátu, jedla jablko a četla knihu. Koutkem oka si všimla, že se k ní blíží Lisa, a tím víc se snažila soustředit na čtení.

„Meredith,“ pronesla Lisa, „chci se ti omluvit za ten včerejšek.“

„To je v pořádku,“ odpověděla Meredith, aniž zvedla oči. „Zapomeň na to.“

„Je dost těžký zapomenout, že jsem se tak hnusně chovala k nejmilejšímu a nejhodnějšímu člověku, kterého znám.“

Meredith se na ni podívala, pak pohlédla zpátky do knihy a zjehle, nicméně neodvolatelně pronesla: „Teď už na tom stejně nezáleží.“

Lisa se posadila vedle ní na kamennou zídku a zarputile pokračovala: „Včera jsem se chovala jako nána. Litovala jsem sama sebe, protože jsi mi nabídla fantastickou šanci studovat na výjimečný škole, *cítit se* jako někdo výjimečnej, a já věděla, že tam nikdy nebudu moct jít. Tím chci říct, že máma potřebuje pomoci s dětma a domácností, a i kdyby nepotřebovala, nemám prachy na cestu tam a na další věci, který bych si tam musela platit.“

Meredith ani ve snu nenapadlo, že by Lisina matka mohla dceru postrádat, a připadalo jí příšerně nespravedlivé, že když si paní Pontiniová pořídila osm dětí, znamená to, že *Lisa* musí dělat matku na částečný úvazek. „Nedošlo mi, že by tě rodiče nemuseli pustit,“ přiznala a poprvé za celou tu dobu se na Lisu podívala. „Prostě jsem si myslela, že rodiče vždycky *chtějí*, aby jejich děti získaly co nejlepší vzdělání.“

„To není tak docela pravda,“ namítla Lisa a Meredith si poprvé uvědomila, že jí chce přítelkyně něco důležitého říct. „Máma chce. Když jsi odešla, strašně se kvůli tomu s tátou pohádala. Táta řval, že holka nepotřebuje chodit do prvotřídních škol, když se pak stejně vdá a bude mít děti. Máma mu začala hrozit touhle lžící a ječela, že *já* dokážu víc, a pak se věci daly do pohybu. Máma zavolala babičce, *ta* zavolala mým tetám a strejcům, všichni přijeli k nám domů a přivezli mi peníze. Je to jen půjčka. Počítám, že když budu mít na Bensonhurstu slušný výsledky, mohla bych pak dostat stipendium na nějaký vysoký škole. Pozdějc si najdu dobrou práci a všem ty prachy vrátím.“

Bezmyšlenkovitě se natáhla a s rozzářeným pohledem stiskla Meredith ruku. „Jaký to je,“ zeptala se tiše, „vědět, žes někomu změnila celej život? Vědět, že díky tobě se vyplní moje sny, mý mámy i všech mých tet –“

Meredith začaly zničehonic pálit oči. „Je to moc hezkej pocit,“ odpověděla.

„Myslíš, že bysme spolu mohly bydlet?“

Meredith přikývla a tvář se jí pomalu rozjasnila.

Skupinka dívek pár metrů od nich, které společně jedly oběd, vzhledla a zírala na ně: Lisa Pontiniová – nová děvče ve škole – a Meredith Bancroftová – nejdivnější děvče ve škole – náhle vstaly, plakaly, smály se, objímaly se navzájem a divoce poskakovaly.

Kapitola 6

Červen 1978

Pokoj, ve kterém spolu Meredith a Lisa na Bensonhurstu čtyři roky bydlely, byl plný krabic a napůl sbalených zavazadel. Na dveřích šatny visely spolu

s modrými čapkami a taláry, které měly na včerejším slavnostním ukončení studia zlaté střípce, které naznačovaly, že obě odmaturovaly s vyznamenáním. V šatně Lisa skládala svetry do krabice; na chodbě za otevřenými dveřmi pokoje se rozléhaly neznámé mužské hlasy, jak otcové, bratři a přátelé odjíždějících studentek vynášeli kufry a krabice po schodech ven. Philip Bancroft přespal v místním hostinci a měl je přijet za hodinu vyzvednout, ale Meredith ztratila pojem o čase. Probírala se hromadou fotografií, které vyndala ze stolu, a usmívala se vzpomínkám, které v ní vyvolávaly. Zaplavila ji nostalgie.

Léta, které s Lisou ve Vermontu strávily, byly nádherné. Lisa se na Bensonhurstu vyděděncem nestala, jak se původně obávala, a brzy začala mezi ostatními děvčaty, která ji považovala za odvážnou a originální, udávat tón. Během prvního roku studia to byla právě Lisa, kdo zorganizoval a vedl úspěšný nájezd na chlapce z Litchfieldské soukromé střední školy na oplátku za jejich útok na Bensonhurst. V druhém ročníku Lisa navrhla výpravu pro každoroční školní představení, která byla tak úžasná, že její fotografie otiskly noviny v několika městech. Byla to Lisa, koho o rok později pozval Bill Fletcher na litchfieldský jarní ples. Nejenže byl kapitánem litchfieldského fotbalového týmu, navíc byl velice hezký a nesmírně chytrý. Den před plesem na hřišti dvakrát skóroval a pak znovu v nedalekém motelu, kde Lisu připravil o panenství. Po té významné události se Lisa vrátila na pokoj, ve kterém s Meredith bydlely, a nadšeně to oznámila všem čtyřem dívkám, které tam právě byly. Skočila na postel a s úsměvem ohlásila: „Už nejsem panna. Odteďka se mě můžete bez obav zeptat na radu!“

Dívky to očividně považovaly za další důkaz Lisiny nezávislosti a výlučnosti, protože se rozesmály a blahopřály jí, ale Meredith její prohlášení zaskočilo, a dokonce i trochu vyděsilo. Ten večer, když kamarádky odešly, se poprvé od svého příchodu na Bensonhurst dooprav-

dy pohádaly. „Nemůžu uvěřit, žeš to *udělala!*“ vybuchla Meredith. „Co když přijdeš do jinýho stavu? Co když to o tobě holky roznesou? Co když to zjistí vaši?“

Lisa zareagovala se stejnou prudkostí. „Nejsi moje chůva a nejsi za mě zodpovědná, tak se přestaň chovat jako moje matka! Jestli chceš čekat, až tě Parker Reynolds nebo nějakej jinej vybájenej rytíř na bílým koni vezme do náruče a odnese do postele, klidně čekej, ale nemysli si, že všichni budou dělat to co ty! Já nezbaštila ty kecy o čistotě, kterýma nás krmily jeptišky na St. Stephen's,“ pokračovala Lisa a mrskla sako do šatny. „Jestli jsi jim to spolkla i s navijákem, bude z tebe stará panna, ale nečekej ode mě, že já taky! A pokud jde o těhotenství, neměj péči – Bill si vzal kondom. Navíc, holky o tom nikomu vykládat nebudou, protože to mají už *všechny* za sebou! Jediná poctivka, kterou to dneska šokovalo, jsi byla ty!“

„To stačí,“ přerušila ji Meredith s kamenným výrazem a podívala se na ni přes stůl. Přestože na povrchu působila klidným dojmem, uvnitř se svíjela pocitem viny a rozpaky. Skutečně se cítila za Lisu zodpovědná, protože to ona ji přivedla na Bensonhurst. Meredith už také věděla, že její představy o morálce jsou staromódní a že nemá právo Lisu omezovat jen proto, že byla jinak vychovaná. „Nechtěla jsem tě kritizovat, Liso, jen mám o tebe strach, to je všechno.“

Po chvíli napjatého ticha se k ní Lisa otočila a pronesla: „Mer, promiň.“

„Zapomeň na to,“ opáčila Meredith. „Máš ve všem pravdu.“

„Ne, nemám,“ protestovala Lisa a prosebně se na Meredith zadívala. „Jenom nejsem jako ty a ani bejt nedokážu. Ne že bych se o to tu a tam nesnažila.“

Po těch slovech se Meredith smutně usmála. „Proč bys chtěla bejt jako já?“

„Protože,“ odpověděla Lisa s hořkým úsměvem, nasadila výraz Humphreyho Bogarda a pokračovala: „Seš třída, zlato. Třída s velkým T.“

Jejich první skutečná hádka skončila smírem, který ještě tentýž večer vyhlásily nad mléčným koktejlem v místní cukrárně.

Meredith se na ten večer vybavil při prohlížení fotografií, ale ze vzpomínek ji vytrhla Lynn McLaughlinová, která k nim strčila hlavu do pokoje a oznámila: „Dneska ráno jsem brala telefon na chodbě. Volal Nick Tierney a říkal, že už máte odpojenou linku a že se tu za chvíli zastaví.“

„S kterou z nás chtěl mluvit?“ zeptala se Lisa. Lynn odpověděla, že sháněl Meredith, a když odešla, Lisa si dala ruce v bok, otočila se a z legrace se na přítelkyni zamračila. „Já to věděla! Včera večer z tebe nespustil oči, i když jsem dělala psí kusy, aby si mě všimnul. Byla jsem pěkně hloupá, když jsem ti vysvětlila, jak používat make-up a jak se oblíkat!“

„To jsi celá ty,“ odsekla Meredith s úsměvem, „klidně si přivlastníš zásluhy za moje skromný úspěchy u několika kluků.“ Nick Tierney, který se přijel podívat na slavnostní zakončení studia své sestry, studoval třetím rokem na Yale a všechny místní dívky okouznil svou hezkou tváří a atletickou postavou. Jakmile však pohlédl na Meredith, byl to Nick, kdo ztratil hlavu, a nijak se tím netajil.

„Skromný úspěchy u několika kluků?“ opakovala Lisa, která vypadala úžasně, dokonce i když měla zrzavé vlasy stažené do nedbalého uzlu. „Kdybys šla na rande jen s polovinou kluků, který tě na ně během minulých dvou let pozvali, překonala bys můj osobní rekord v randění!“

Chtěla ještě něco dodat, ale právě v tom okamžiku zaklepala na dveře Nickova sestra. „Meredith,“ pronešla s bezmocným úsměvem, „Dole u dveří stojí Nick s několika přáteli, který dneska ráno přijeli z New Havenu. Tvrdí, že ti chce pomoci balit, dělat ti návrhy nebo tě požádat o ruku – to prej záleží na tobě.“

„Řekni tomu zamilovanému zoufalcovi a jeho kamarádům, ať jdou nahoru,“ rozesmála se Lisa. Když Trish

Tierneyová odešla, Lisa s Meredith, naprosté protiklady, se na sebe pobaveně podívaly. V dokonalém souladu.

Obě se během posledních čtyř let hodně změnily, ale u Meredith byly ty změny mnohem zásadnějšího charakteru. Lisa byla vždycky půvabná; nikdy nemusela nosit brýle ani ji netrápily dětské tukové faldíky. Meredith brýle odložila před dvěma lety, kdy si z kapesného ušetřila na kontaktní čočky, díky nimž vynikly její krásné oči. Příroda a čas se postaraly o zbytek: zvýraznily se jí jemné rysy, plavé vlasy jí zhoustly a její postava zestihlela a zakulatila se na všech správných místech.

Lisa s planoucími kudrnatými vlasy a energickou povahou byla v osmnácti živočišná a fascinující, Meredith naopak klidná a vznešeně krásná. Lisin temperament chlapce přitahoval; Meredithina rezervovanost je odrazovala. Kdekoli se spolu objevily, muži z nich nedokázali odtrhnout zrak. Lisa se nemohla jejich pozornosti nabažit; milovala schůzky a nové, vzrušující vztahy. Meredith nechápala, co na ní muži vidí, a jejich obdiv jí nezajímal. Přestože jí bylo ve společnosti chlapců, kteří ji brali na lyže, tancovat a na večírky, hezky, jakmile chození s mladíky, ke kterým necítila nic víc než přátelství, ztratilo pel novosti, bylo sice příjemné, ale ne tak divoce vzrušující, jak původně očekávala. Stejně pocity měla při líbání. Lisa tohle všechno přičítala skutečnosti, že Meredith si Parkera zidealizovala a teď s ním srovnávala všechny muže, které poznala. Nepochybně byl částečným důvodem jejího nedostatečného nadšení právě tento fakt, ale hlavní příčinou bylo především to, že vyrůstala mezi dospělými lidmi v domácnosti, které navíc dominoval silný, dynamický byznysmen. A přestože mladíci z Litchfieldu, se kterými se stýkala, byli milí, nevyhnutelně se cítila mnohem starší než oni.

Meredith od dětství věděla, že chce vystudovat vysokou školu a jednou zaujmout vedoucí místo ve společnosti Bancroft & Company. Případalo jí, že chlapci z Litchfieldské střední školy a dokonce ani jejich starší

bratři, které poznala, nemají žádné jiné ambice nebo zájmy než sex, sport a zábavu. Představa, že by darovala své panenství nějakému mladíkovi, jehož jediným cílem je připsat její jméno na seznam bensonhurstských panen deflorovaných studenty Litchfieldu – který údajně visel v sále jejich školy – jí připadala nejen nesmyslná, ale ponižující a politováníhodná.

Až se jednou s někým sblíží, chtěla, aby to byl muž, kterého by mohla obdivovat a důvěřovat mu; toužila po něze, pochopení a samozřejmě po lásce. Když uvažovala o milostném vztahu, představovala si víc než jen fyzický akt; snila o nekonečných procházkách po pláži, o držení za ruku a o povídání; o dlouhých nocích u krbu, kdy budou pozorovat plameny – a povídat si. Meredith se po dlouhých letech, kdy se neúspěšně snažila o skutečnou komunikaci a sblížení se svým otcem, rozhodla, že její milenec bude člověk, s kým si bude moct popovídat a který bude naladěn na stejnou vlnu jako ona. A kdykoli si ho představila, vždycky před sebou viděla Parkera.

Když Meredith přijela během studií na Bensonhurstu domů na prázdniny, vídala Parkera celkem často – situaci jí usnadňovalo to, že jak její, tak jeho rodina byla členem Glenmoorského společenského klubu. V Glenmooru bylo tradicí, že jeho členové hromadně navštěvovali klubové večírky a sportovní události. Ještě před několika měsíci, než jí bylo osmnáct, se Meredith nesměla účastnit akcí pro dospělé, ale dařilo se jí využívat ty, které Glenmoor pořádal pro všechny. Každé léto Parkerovi nabídl, aby spolu vytvořili pár pro tenisové zápasy juniorů proti seniorům. Vždy její návrh ochotně přijal; soupeři je vždycky vysoko porazili, což úzce souviselo především s tím, že Meredith byla ze svého spoluhráče přílišně nervózní.

Používala i jiné úskoky: například otce přesvědčila, aby každé léto uspořádal několik večírků, z nichž na některém se Reynoldsovi vždy objevili. Protože Parkerova rodina vlastnila banku, v níž měla společnost

Bancroft & Company uložené veškeré finance, a protože Parker již v té bance pracoval jako úředník, z obchodních důvodů bylo prakticky jeho povinností na večírek přijít a dělat Meredith společníka.

O Vánocích, když Parker a jeho rodina přišli k Bancroftovým na každoroční návštěvu, se Meredith dvakrát podařilo postavit pod jmelí, které pověsila ve vstupní hale, a provázela otce vždy, když se jim vydal návštěvu oplatit.

Díky úskoku s jmelím byl Parker prvním hochem, který Meredith, navštěvující první ročník střední školy, políbil. Žila z té vzpomínky do příštích Vánoc a představovala si, jaký byl na dotek, jak voněl a jak se na ni předtím, než ji políbil, usmál.

Kdykoli k nim přišel, s nábožnou úctou poslouchala, jak mluví o bankovních záležitostech, a především milovala procházky, na které potom začali chodit, zatímco si jejich rodiče vychutnávali sklenici brandy. Vloni v létě Meredith s hrůzou zjistila, že Parker vždycky tušil, že je do něj zamilovaná. Začal se vyptávat, jak si v zimě ve Vermontu zalyžovala, a Meredith mu vyprávěla zábavnou historku, jak vyrazila na lyže s kapitánem litchfieldského lyžařského oddílu. Když se Parker přestal smát tomu, jak mladík musel pronásledovat její lyži z kopce, což učinil s náležitým stylem a elegancí, s úsměvem pronesl: „Pokaždé, když tě vidím, jsi krásnější než dřív. Asi jsem vždycky tušil, že se zamiluješ do někoho jiného, ale nikdy mě nenapadlo, že mě převálcuje nějaký sportovec, který ti zachrání lyži. Ve skutečnosti jsem si už zvykl,“ poškádlil ji, „že jsem tvůj romantický hrdina.“

Jen hrdost a zdravý rozum Meredith zabránily, aby nevyhrkla, že ji špatně pochopil a že se do *nikoho jiného* nezamilovala; díky své vyzrálosti zase neviděla důvod, proč by měla předstírat, že ho nikdy nemilovala. Protože se zdálo, že ho její domnělá zrada nijak vážně nezasáhla, udělala to jediné, co jí zbývalo – pokusila se zachránit jejich přátelství a současně předstírat, že stej-

ně jako on považuje svou dávnou zamilovanost do něj za směšné dětinské poblouznění. „Tys o tom věděl?“ zeptala se a podařilo se jí usmát.

„Jasně,“ ujistil ji a také se na ni usmál. „Byl jsem zvědavý, jestli si toho tvůj táta všimne a přijde mě zastřelit. Hlídá tě jako oko v hlavě.“

„Já si toho taky všimla,“ zažertovala Meredith, i když jí toto téma tehdy ani teď nijak legrační nepřipadalo.

Parker se její poznámce přidušeně zasmál, pak zvažněl a pronesl: „I když miluješ lyžaře, doufám, že na našich procházkách, večírcích a tenisových zápasech se nic nemění. Chci říct, že jsem se při nich vždycky dobře bavil.“

Nakonec se začali bavit o tom, kam chce jít Meredith na vysokou a že má v úmyslu kráčet ve stopách svých předků – až do prezidentské kanceláře společnosti Bancroft & Company. Zdálo se, že Parker chápe, proč touží zaujmout ve firmě Bancroftových odpovídající místo, a upřímně věřil, že když to bude skutečně chtít, tak to dokáže.

Už teď, když stála ve dveřích svého studentského pokoje a přemýšlela, že ho zase po dlouhém roce uvidí, se snažila připravit na možnost, že Parker pro ni nikdy nebude ničím víc než kamarádem. Ta vyhlídka ji sklíčila, ale jeho přátelstvím si byla jistá, a to pro ni také hodně znamenalo.

Ze šatny za Meredithinými zády vyšla Lisa s poslední náručí ošacení a hodila je na postel vedle otevřeného kufříku. „Myslíš na Parkera,“ poškádlila ji. „Vždycky máš na tváři takovej zasněnej výraz –“ Odmlčela se, protože do dveří právě vstoupil Nick Tierney s kamarády, kteří za ním nebyli vidět.

„Říkal jsem klukům,“ oznámil a kývl hlavou k neviditelným přátelům, „že v týhle místnosti uvidí víc krásy než v celém Connecticutu, ale protože jsem tu byl první, mám právo si taky jako první vybrat a rozhodl jsem se pro Meredith.“ Mrkl na Lisu a ustoupil stranou. „Pánové,“ pronesl s rozmáchlým gestem, „dovolte mi,

abych vás seznámil s *druhou kráskou*.“ Do pokoje vešli se znuděným, nafoukaným výrazem jeho kolegové, sladěný pár manekýnů, kteří studovali na jedné z prestižních amerických univerzit. Podívali se na Lisu a v tu chvíli strnuli ohromením.

Svalnatý blondák vpředu se vzpamatoval jako první. „Ty musíš bejt Meredith,“ řekl Lise a jeho zatrpklý výraz jasně naznačoval, že Nick si evidentně nechal to lepší pro sebe. „Jmenuju se Craig Huxford a tohle je Chase Vauthier.“ Kývl na tmavovlasého, asi jednadvacetiletého mladíka vedle sebe, který na Lisu zíral jako člověk, který konečně objevil dokonalost.

Lisa si založila ruce v podpaždí a pobaveně si je změřila. „Já nejsem Meredith.“

Jako jeden muž otočili hlavu do opačného kouta pokoje, kde stála Meredith.

„Bože –“ zašeptal s nábožnou úctou Craig Huxford.

„Bože –“ opakoval Chase Vauthier, zatímco se střídavě dívali z jedné dívky na druhou.

Meredith si skousla ret, aby se jejich absurdní reakci nerozesmála. Lisa vytáhla obočí a suše pronesla: „Až budete hotový s modlením, nabízíme vám kolu za to, když nám pomůžete naskládat ty krabice na sebe.“

S úsměvem souhlasili. Do pokoje vešel Philip Bancroft, který přijel o půlhodiny dřív, a když mladíky spatřil, z rozzuřeným výrazem se zastavil. „Co se to tady sakra děje?“

Pětice mladých lidí ztuhla, pak se Meredith vzpamatovala a pokusila se záležitost urovnat tak, že začala mladíky otci spěšně představovat. Ten však její snahu ignoroval a škubl hlavou ke dveřím. „Ven!“ vyštěkl, a když odešli, obrátil se k děvčatům. „Myslel jsem si, že podle zdejších pravidel nesmí do téhle zatracené budovy vstoupit jiní muži než otcové.“

Nemyslel si to, věděl to. Když před dvěma lety v neděli ve čtyři hodiny odpoledne Meredith bez ohlášení navštívil, uviděl, že v hale ubytovny sedí chlapci. Do této neděle byl o víkendech odpoledne pánským ná-

vštěvám vstup do haly povolen. Po ní už do budovy nesměly. Philip se osobně postaral o změnu nařízení tak, že vtrhl do kanceláře vedoucí ubytovny a obvinil ji ze všeho od neodpustitelné nedbalosti po přispívání ke zločinnosti nezletilých, a nakonec jí pohrozil, že o tom informuje všechny rodiče a že zruší každoroční velkorysou dotaci, kterou Bancroftova rodina Bensonhurstu poskytuje.

Ted' Meredith silou vůle ovládla svůj vztek a ponížení nad tím, jak se k těm mladíkům, kteří neprovedli nic, čím by si jeho hněv zasloužili, zachoval. „Za prvé,“ pronesla, „včera skončil školní rok, takže ta pravidla už neplatí. Za druhé, jenom se nám snažili pomoci s těma krabicema, abysme je mohli odnést –“

„Měl jsem dojem,“ skočil jí do řeči, „že kvůli tomu jsem dneska ráno přijel já. Proto jsem vstal z postele v –“ Když uslyšel hlas vedoucí ubytovny, svou tirádu okamžitě přerušil.

„Promiňte, pane Bancrofte,“ pronesla. „Máte dole naléhavý telefon.“

Jakmile odešel, Meredith se svezla na postel a Lisa s bouchnutím postavila kolu na stůl. „Já toho chlapa nechápu!“ vybuchla rozzuřeně. „Je naprosto neskutečnej! Nedovolí ti randit s nikým, koho nezná od dětství, a každýho jinýho nápadníka vyděsí k smrti. K šestnáctinám ti dal auto a nedovolí ti ho řídit. Já mám sakra čtyři bráchy, který jsou *Italové*, a ani všichni dohromady se o mě nebojí tak jako tvůj táta o tebe!“ Neuvědomila si, že po jejích slovech se Meredith cítí ještě hůř, došla k přítelkyni a posadila se vedle ní. „Mer, musíš s tím něco udělat, nebo pro tebe bude tohle léto ještě horší než minulý. Já budu půlku prázdnin pryč, takže nebudeš moct chodit ven ani se mnou.“ Lisiny studijní výsledky a její umělecké nadání zapůsobily na vedení Bensonhurstu natolik, že jí udělili stipendium na šestitýdenní pobyt v Evropě, kde si mohla vybrat město, které nejlépe vyhovuje jejím budoucím plánům. Lisa si zvolila Řím a přihlásila se tam na kurz navrhování interiérů.

Meredith se opřela zády o zeď. „Já se ani tak nebojím letošního léta jako toho, co bude ode dneška za tři měsíce.“

Lisa věděla, že mluví o bitvě, kterou svedla se svým otcem o vysokou školu. Lise nabídlo stipendium několika univerzit a dívka si vybrala Severozápadní univerzitu, protože na ni chtěla jít i Meredith. Philip Bancroft však trval na tom, aby se přihlásila na Maryvilleskou fakultu, která nebyla ničím víc než exkluzivní soukromou školou na chicagském předměstí, určenou pro dívky z vyšších kruhů. Meredith učinila ústupek a podala si přihlášku na obě – a na obě školy ji přijali. Nyní se s otcem kvůli téhle záležitosti neustále dohadovala. „Opravdu si myslíš, že mu dokážeš ten Maryville rozmluvit?“

„Já tam nepůjdu!“

„Ty to víš i já to vím, ale s tím, že ti bude platit školný, musí souhlasit tvůj táta.“

Meredith s povzdechem pronesla: „Nakonec ustoupí. Příšerně se o mě bojí, ale vím, že pro mě chce jen to nejlepší, a nejlepší je Severozápadní obchodní univerzita. Titul z Maryville je jen bezcenný cár papíru.“

Když si Lisa vzpomněla na Philipa Bancrofta, muže, kterého už dlouho znala, a přesto mu nerozuměla, rozčilení zmizelo a ucítila zmatek. „Chápu, že chce pro tebe jen to nejlepší,“ pronesla. „A připouštím, že není jako většina rodičů, který posílají své děti do této školy. Přinejmenším mu na tobě záleží. Tejden co tejden ti volá a jezdí sem na každou významnější školní akci.“ Lisu první rok studií na Bensonhurstu šokovalo, že většina rodičů se se svými dcerami téměř nestýkala a jejich návštěvy, telefonáty a dopisy obvykle nahrazovaly drahé dary, které jim posílali poštou. „Možná bych si s ním měla promluvit a pokusit se ho přesvědčit, aby ti dovolil na Severozápadní univerzitu jít.“

Meredith na ni vrhla ironický pohled. „Čeho myslíš, že tím dosáhneš?“

Lisa se sehnula, sklíčeně si povytáhla levou ponožku a převázala si tkaničku. „Stejný věci, jako když jsem se postavila na tvoji stranu posledně – začal by si myslet, že mám na tebe špatnej vliv.“ Lisa, aby Philipa přesvědčila, že to není pravda, se k němu, až na jednu výjimku, chovala jako k milovanému dobrodinci, který ji umožnil studium na Bensonhurstu. Jakmile se ocitla v jeho přítomnosti, stala se ztělesněním uctivé zdvořilosti a ženské zdrženlivosti, což se od její přímočaré povahy lišilo natolik, že ji to příšerně rozčilovalo a u Meredith to obvykle vyvolávalo záchvaty smíchu.

Zpočátku se zdálo, že Philip Lisu považuje za jakéhosi nalezence, kterého sponzoruje a který ho překvapuje tím, že si vede na Bensonhurstu více než dobře. Avšak jak běžel čas, dával svým strohým, neokázalým způsobem, že je na ni pyšný a snad k ní cítí i špetku náklonnosti. Lisini rodiče si nemohli dovolit přijet do Bensonhurstu na některou ze školních akcí, a tak jejich úlohu převzal Philip, a když šel s Meredith na oběd, pozval i ji a zajímal se o její výsledky ve škole. Na jaře prvního ročníku jejich studia zašel Philip dokonce tak daleko, že nařídil své sekretářce, aby zavolala paní Pontiniové a zeptala se jí, jestli po něm nechce něco poslat Lise, protože letí o víkendu do Vermontu. Paní Pontiniová jeho nabídku vděčně přijala a sjednala si s ním schůzku na letišti. Tam mu předala bílou krabici z pekařství plnou *cannoli* a dalších italských těstovin a hnědý papírový sáček s dlouhými, pronikavě vonícími šiškami salámu. Philipa rozčililo – jak si později postěžoval Meredith – že kráčel na palubu letadla jako nějaký vagabund, který nastupuje do autobusu se svačinou v náruči, nicméně balíčky Lise doručil a dál se k ní choval jako náhradní rodič.

Včera večer daroval Meredith k maturitě přívěsek s růžovým topasem na těžkém zlatém řetězu od Tiffanyho. Lise věnoval mnohem levnější, ale v každém případě půvabný zlatý náramek, na který nechal vyrýt její iniciály a datum maturity. Také tento šperk pocházel od Tiffanyho.

Zpočátku Lisa absolutně nevěděla, jak se k němu chovat, protože i když s ní jednal vždy zdvořile, cítila z něho blahosklonnost i rezervovanost – mnohem větší než projevoval vůči Meredith. Když Lisa později o jeho chování uvažovala a odmyslela si jeho tvrdou slupku, upřímně Meredith oznámila, že Philip je podle ní vlastně dobrosrdečný medvídek, který vrčí, ale nekouše! Na základě tohoto naprosto mylného závěru se v létě po druhém roce na Bensonhurstu pokusila Meredith zastat. Lisa tehdy Philipovi *velice* zdvořile sdělila, že si Meredith o prázdninách zaslouží trochu víc svobody. Philipa Lisina *nevděčnost a míchání se do věcí, do kterých jí nic není*, jak to nazval, rozzuřila do nepřičetnosti a jedině díky tomu, že se mu okamžitě zkroušeně omluvila, nesplnil svou hrozbu, že učiní jejich přátelství s Meredith přítrž a navrhne vedení Bensonhurstu, aby nabídlo stipendium někomu, kdo si je *zaslouží víc*. Toto odhalení vykolejilo Lisu víc než jeho neuvěřitelně podrážděná reakce. Z jeho slov jí došlo, že Philip nejen navrhl, aby jí udělili stipendium, ale že ty peníze pocházejí ze soukromého daru, který Bancroftova rodina škole věnovala. Po tom zjištění si připadala jako totální nevděčnice, nicméně jeho výbuch v ní zanechal pocit zklamání a hněvu.

Když teď Meredith sešněroval přísnými příkazy, Lisa cítila tentýž bezmocný vztek a rozčarování jako tenkrát. „Fakt si myslíš,“ zeptala se, „že se k tobě chová jako hlídací pes jen proto, že ho tvoje matka podvedla?“

„Nepodvedla ho jen jednou, byla to coura, která po svatbě spala s každým od jezdeckých trenérů po řidiče nákladáků. Schwálně se snažila tátu zesměšnit tím, že se tahala s bezvýznamnými nulama. To mi řekl vloni Parker, když jsem se ho zeptala, co o ní říkají jeho rodiče. Každý evidentně věděl, co je zač.“

„To už jsi mi všechno vykládala, já jen nechápu,“ pokračovala Lisa trpce, „proč se tvůj táta chová, jako by byla amorálnost nějaký druh genetický vady, kterou bys mohla zdědit.“

„Chová se tak,“ namítla Meredith, „protože tomu zčásti věří.“

Když Philip Bancroft opět vešel do pokoje, obě provinile vzhlédly. Meredith stačil jediný pohled na jeho zachmuřenou tvář, aby zapomněla na své problémy. „Stalo se něco?“

„Dědeček ráno umřel,“ oznámil stroze. „Infarkt. Musím se odhlásit z motelu a sbalit si věci. Za hodinu nám letí letadlo.“ Otočil se k Lise. „Když mi slíbíš, že pojeďš opatrně, svěřím ti svoje auto.“ Meredith ho přemluvila, aby jeli autem, místo aby letěli letadlem, a Lisa se tak mohla svézt s nimi.

„Spolehněte se, pane Bancrofte,“ pronesla rychle Lisa. „Je mi líto, co se stalo s vaším tatínkem.“

Když odešel, Lisa se podívala na Meredith, která nepřítomně zírala do otevřených dveří. „Mer? Jsi v pořádku?“

„Snad jo,“ pronesla Meredith podivným hlasem.

„Dědeček je ten chlápek, kterej se kdysi oženil se svojí sekretářkou?“

Meredith přikývla. „Táta s ním moc nevycházel. Naposledy jsem ho viděla, když mi bylo jedenáct. Ale volal, aby s tátou probral firemní záležitosti a aby si se mnou mohl popovídat. Byl – byl – měla jsem ho ráda,“ dokončila bezmocně větu. „A on mě taky.“ Uslzenýma očima se podívala na Lisu. „Kromě táty to byl můj jedinej blízkej příbuznej. Zůstalo mi jen pár vzdálenejch bratranců a sestřenic, který ani neznám.“

Kapitola 7

V hale domu Philipa Bancrofta Jonathan Sommers rozpačitě zaváhal a pátral v davech lidí, kteří stejně jako on přijeli na pohřeb Cyrila Bancrofta. Zastavil

číšníka, který nesl podnos spítím, a nabídl si dvě sklenice určené hostům. Když do sebe hodil vodku s tonikem, postavil prázdnou sklenici do obrovské kapradiny v květináči, pak ochutnal skotskou ve druhé sklenice a znechuceně pokrčil nos, protože to nebyla Chivas Regal. Díky panáku vodky a džinu, který popíjel z láhve venku v autě, měl pocit, že dokáže lépe čelit smutným záležitostem, které s pohřbem souvisí. Vedle něho se opírala o hůlku drobná stará dáma a zvědavě si ho prohlížela. Protože slušné chování očividně vyžadovalo, aby ji oslovil, Jon pátral po nějaké zdvořilé větičce, kterou by mohl prohodit. „Já pohřby nesnáším a vy?“ zeptal se.

„To já je mám ráda,“ opáčila mile. „V mém věku považuji každý pohřeb, který navštívím, za osobní vítězství, protože tím nebožtíkem nejsem já.“

Musel se ovládnout, aby se nezasmál, protože výbuchem hlasitého smíchu by za těchto smutných okolností hrubě porušil zásady společenského chování, které byl zvyklý dodržovat. Omluvil se, postavil nedopitou skotskou na stolek vedle sebe a vydal se hledat lepší pití. Stará dáma za jeho zády zvedla sklenici a opatrně se napila. „Levná skotská!“ pronesla znechuceně a vrátila ji tam, kde ji nechal.

O pár minut později zahlédl Jon Parkera Reynoldse, jak stojí se dvěma dívkami a dalším mladíkem ve výklenku obývacího pokoje. Poté, co se zastavil u bufetového stolu, aby si vzal další pití, zamířil k přátelům. „Skvělejší večírek, co?“ utrousil se sarkastickým úsměvem.

„Myslel jsem, že pohřby nesnášíš a nikdy na ně nechodíš,“ poznamenal Parker, když se pozdravili.

„Nesnáším. Taky jsem sem nepřišel truchlit pro Cyrila Bancrofta, ale hájit své dědický práva.“ Jon se zhluboka napil a snažil se spláchnout hořkost z toho, co se právě chystal říct. „Táta mi zase vyhrožuje, že mě vydědí, ale tentokrát mám dojem, že to ten starej mizera myslí vážně.“

Leigh Ackermanová, půvabná brunetka s nádhernou postavou, se na něj pobavě zadívala. „Tvůj táta tě chce vydědit kvůli tomu, že nechodíš na pohřby?“

„Ne, táta mě chce vydědit, jestli se *nevzpamatuju* a něco se sebou okamžitě neudělám. Přeloženo do angličtiny to znamená, že je mojí povinností navštěvovat pohřby starejch rodinnejch přátel, jako je tenhle, a musím se angažovat v našem nejnovějším rodinným kšeftu. Jinak mě odřízne od všech úžasnejch prachů, který moje rodina má.“

„To zní strašně,“ konstatoval Parker s bezcitným úšklebkem. „O jakej kšeft jde?“

„Ropný vrty,“ vysvětlil Jon. „Tentokrát podepsal starík smlouvu s venezuelskou vládou, že u nich provede geologickej průzkum.“

Shelly Fillmoreová se podívala do menšího zrcadla v pozlaceném rámu za Jonovými zády, prstem se dotkla koutku úst a otřela si rozmazanou rumělkovou rtěnku. „Hlavně mi neříkej, že tě posílá do Jižní Ameriky.“

„Nic tak významnýho,“ vyštěkl Jon hořce. „Můj otec mě pasoval na lepšího kádrováka. Mým úkolem je najmout lidi, který tam pojedou. A víte, co udělal ten starěj parchant pak?“

Jeho přátelé byli na Jonovy tirády vůči jeho otci stejně jako na jeho opilost zvyklí, ale přesto napjatě čekali, na co si bude stěžovat tentokrát. „Co udělal?“ zeptal se Doug Chalfont.

„Zkontroloval mě. Potom, co jsem vybral prvních patnáct fyzicky zdatnejch a zkušenějch chlápků, si tatíček každýho z nich osobně prověřil, aby mohl ohodnotit moje kádrovácký schopnosti. Polovinu jich zamítnul. Jedinej, kdo se mu doopravdy líbil, byl nákej Farrell, kterej pracoval v ocelárnách a kterýho jsem neměl v úmyslu přijmout. K vrtnej soupravě se naposled přiblížil před dvěma lety, kdy na několika menších makal na nějakým pitomým kukuřičným poli v Indianě. Tak velkou vrtnou soupravu, jakou budeme mít v Jižní Americe, nikdy neviděl. Ropný vrty jsou mu navíc šu-

ma fuk. Jde mu jedině 150 000 dolarů, který dostane, když tam dva roky vydrží. To řekl tátovi přímo do očí.“

„Tak proč ho tvůj táta vzal?“

„Prohlásil, že se mu líbí jeho styl,“ ušklíbl se Jon a kopl do sebe zbytek pití. „Líbily se mu Farrellovy plány na to, co udělá s vydělanejma prachama. Skoro jsem čekal, že si to táta s tím Farrellovým odjezdem do Venezuely rozmyslí a místo toho mu nabídne můj flek. Naštěstí to neudělal, ale nařídil mi, abych Farrella příští měsíc zaučil, *seznámil ho s naší činností a představil ho lidem.*“

„Jone,“ pronesla Leigh chladně, „jsi opilej a hulákáš jako na lesy.“

„Promiň,“ omluvil se, „ale dva dny jsem musel poslouchat, jak na něj fotr pěje chválu. Říkám vám, Farrell je arogantní, ctižádostivej zkurvysyn. Nemá prachy ani slušnej původ, prostě taková nula!“

„Musí bejt skvělej!“ zažertovala Leigh.

Když ostatní tři ztichli, Jon uraženě prohlásil: „Jestli si myslíte, že přeháním, vezmu ho 4. července na večírek do klubu a na vlastní oči uvidíte, jakej bych měl podle táty bejt.“

„Neblázni,“ varovala ho Shelly. „Tvýmu tátovi se možná líbí jako zaměstnanec, ale vykastroval by tě, kdybys někoho takovýho přivedl do Glenmooru.“

„Já vím,“ přitakal Jon s napjatým úsměvem, „ale bude to stát za to.“

„Jestli ho tam vezmeš, nemysli si, že nám ho hodíš na krk,“ oznámila Shelly potom, co si vyměnila pohled s Leigh. „Nehodláme strávit celej večer tím, že se budeme snažit vyrazit pár slov z nějakýho kluka z ocelárny jen proto, abys naštvál svýho otce.“

„Toho se nebojte. Nechám Farrella osudu, ať si poradí, jak umí. Jen chci, aby táta viděl, že nerozezná salátovou vidličku od jídelní. Neodváží se mi říct jediný slovo, že jsem ho tam přivedl. Koneckonců mi nařídil, abych Farrellovi, až přijede do Chicaga, ukázal, *jak to chodí a postaral se o něj.*“

Když Parker viděl Jonův rozzuřený výraz, přidušeně se zasmál. „Určitě existuje jednodušší způsob, jak tvůj problém vyřešit.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Jon. „Můžu si najít bohatou manželku, která mě bude podporovat, a pak budu moct svému papírkovi říct, ať se jde bodnout.“ Ohlédl se a zamával na pohlednou dívku v uniformě, která kolem nesla podnos s nápoji. Zamířila k němu a Jon se na ni usmál. „Vy nejste jen hezká,“ řekl, když jí položil prázdnou sklenici zpátky na podnos a vzal si další, „přímo jste mi zachránila život!“ Z nervózního způsobu, jakým se na něj usmála a zrudla, bylo Jonovi i zbytku skupinky jasné, že jí nejsou jeho 180 centimetrů vysoká, svalnatá postava a přitažlivé rysy lhostejné. Jon se k ní naklonil a divadelním šeptem pronesl: „Není možné, že jen tak pro zábavu pracujete u cateringové firmy, ale váš otec je ve skutečnosti majitelem banky nebo burzovním makléřem?“

„Prosím? To tedy opravdu ne,“ odpověděla s kouzelným ruměncem.

Jon se na ni škádlivě usmál. „Fakt ne? A nějaká tovarna nebo ropné vrty by nebyly?“

„Táta je – je instalatér,“ vykoktalo děvče.

Jonathanův úsměv zmizel a mladík si vzdychl. „Pak nepřichází sňatek v úvahu. Moje budoucí žena musí splňovat jisté finanční a společenské požadavky. Přesto bychom si spolu mohli něco začít. Co kdybyste na mě počkala za půl hodiny v mém autě. Je to to červené ferrari před domem.“

Dívka odešla, uražená a fascinovaná současně.

„To od tebe bylo odporný,“ prohlásila Shelly, ale Doug Chalfont do něho štouchnul a přidušeně se zasmál. „Vsadím padesát babek, že ta holka bude v tom autě čekat.“

Jon se otočil, aby mu odpověděl, ale jeho pozornost náhle upoutala nádherná blondýna v černých přiléhavých šatech s vysokým stojáčkem a krátkými rukávy, která scházela ze schodů do obývacího pokoje. S otev-

řenými ústy sledoval, jak se na kus řeči zastavila u staršího manželského páru, a když se pohnul hlouček lidí a postavil se mu do výhledu, vytáhl krk a snažil se ji znovu zahlédnout. „Co tam vidíš tak zajímavého?“ zeptal se Doug.

„Nevím, kdo ta holka je, ale rád bych to zjistil.“

„Jaká?“ chtěla vědět Shelly a všichni se zadívali tam, kam zíral Jon.

„Támhle!“ odpověděl Jon, když se dav kolem plavovlásky rozvlnil, takže ji zase spatřil, a ukázal na ni sklenicí.

Parker se usmál. „Všichni ji znáte, jen jste ji nějakou dobu neviděli.“ Když spatřil jejich zaražený výraz, usmál se ještě víc. „To je, přátelé, Meredith Bancroftová.“

„Kecáš!“ hlesl Jon. Pozorně ji studoval, ale mezi nemotornou, ošklivou holkou, kterou si pamatoval, a elegantní kráskou, na kterou se právě díval, nedokázal najít nejmenší podobnost: Dětská oplácanost, brýle, rovnátka a neodmyslitelná spona, kterou si stahovala vlasy v týle, zmizely. Nyní měla plavou hřívu učesanou do jednoduchého uzlu s tenkými pramínky u uší, které jí rámovaly půvabný obličej s klasicky řezanými rysy. Vzhledla, zadívala se napravo od Jonovy skupinky, zdvořile na někoho kývla a mladík spatřil její oči. Jakmile je zahlédl, náhle si vzpomněl, jak se na něj tytéž velké akvamarínové oči kdysi dávno podívaly.

Meredith tiše stála, poslouchala lidi, kteří s ním mluvili, usmívala se, když se usmívali, ale stále se nedokázala vyrovnat se skutečností, že je dědeček mrtvý a stovky přítomných, kteří jako by proplouvali z jedné místnosti do druhé, jsou tady právě kvůli tomu. Neznala ho moc dobře, proto se žal, který posledních pár dní cítila, změnil v tupou bolest.

Při bohoslužbě u hrobu zahlédla Parkera a věděla, že bude někde v domě, ale vzhledem ke smutným okolnostem jí připadalo nevhodné, aby ho šla hledat a doufala, že v něm právě teď probudí romantické city. Navíc

ji už začalo trochu unavovat, že je to vždy ona, kdo ho vyhlíží; dospěla k závěru, že je teď na řadě on. Jako by ho k sobě svými myšlenkami přivolala, uslyšela, jak jí známý mužský hlas šeptá do ucha: „V tom výklenku stojí jeden můj kámoš, kterej mě prej zabije, jestli tě tam nepřivedu a neseznámím tě s ním.“

Meredith se s úsměvem otočila a vložila ruce do Parkerových natažených dlaní, a když ji k sobě přitáhl a políbil ji na tvář, podlomila se jí kolena. „Vypadáš úžasně,“ poznamenal, „ale strašně vyčerpaně. Co kdybysme odsud za chvíli vypadli a šli se projít?“

„Fajn,“ odpověděla překvapeně a ulevilo se jí, že se jí nezachvěl hlas.

Když došli do výklenku, Meredith připadalo směšné, že jí Parker představuje čtyři lidi, které už znala, lidi, kteří se k ní před několika lety, kdy se s nimi setkala naposledy, chovali, jako by byla neviditelná, a kteří se teď podle všeho nemohli dočkat, až se s ní seznámí. Shelly ji pozvala na večírek, který se konal příští týden, a Leigh ji přemluvila, aby na taneční zábavě, kterou Glenmoor pořádal ke Dni nezávislosti, seděla u jejich stolu.

S Jonem ji Parker schválně *seznámil* až nakonec. „Nemůžu uvěřit, že jsi to ty,“ pronesl, ale kvůli alkoholu se vyjadřoval poněkud nezřetelně. „Slečno Bancroftová,“ pokračoval se svým nejoslnivějším úsměvem, „právě jsem těmhle lidem vysvětloval, že nutně potřebuju bohatou a krásnou nevěstu. Nechcete si mě příští týden vzít?“

Otec se Meredith zmínil, že se Jonathan neustále hádá se svými rodiči, proto usoudila, že Jonova *nutná potřeba* oženit se s *bohatou* dívkou je pravděpodobně důsledkem jedné z nich, a vzala jeho nabídku jako žert. „Co takhle příští víkend?“ zeptala se a rozzářeně se usmála. „Otec mě ale kvůli tomu, že jsem nedokončila školu, vydědí, takže budeme muset bydlet u *vašich*.“

„Nedej Bože!“ otrásl se Jonathan a všichni, včetně něho, se rozesmáli.

Parker vzal Meredith za loket a se slovy: „Meredith potřebuje trochu na vzduch. Jdeme se projít,“ ji zachránil před dalším plácáním.

Venku přešli trávník a vydali se po příjezdové cestě. „Jak to snášíš?“ zeptal se.

„Jsem v pohodě, opravdu – jen trochu unavená.“ V prodlužujícím se tichu se Meredith snažila vymyslet nějakou vtipnou odpověď, pak se však rozhodla jít nejsnazší cestou a s upřímným zájmem pronesla: „Za minulej rok se toho asi hodně přihodilo.“

Přikývl a vyslovil tu poslední věc, kterou chtěla Meredith slyšet. „Můžeš mi jako jedna z prvních blahopřát. Sarah Rossová a já se budeme brát. Na sobotním večírku chceme oficiálně oznámit naše zasnoubení.“

Svět se s ní zatočil. Sarah Rossová! Meredith Sarah znala a neměla ji ráda. I když byla velice půvabná a temperamentní, Meredith připadala povrchní a nafoukaná. „Doufám, že spolu budete šťastný,“ pronesla a snažila se nedat najevo své pochyby a zklamání.

„Já taky.“

Asi půl hodiny se procházeli po trávníku, mluvili o jeho plánech do budoucna a pak o jejích. Nádherně se s ním povídá – dodává jí odvalu a chápe ji – pomyslela si Meredith s pocitem hluboké ztráty, když bezvýhradně podpořil její touhu studovat na Severozápadní univerzitě, a ne na Maryvilleu.

Zamířili zpátky k domu, když v tom okamžiku zastavila na příjezdové cestě limuzína, ze které vystoupila oslnivá brunetka s dvěma mladíky kolem dvaceti. „Vidím, že se konečně rozhodla přijet truchlící vdova,“ pronesl Parker s nezvyklým sarkasmem, když spatřil Charlotte Bancroftovou. Na uších se jí třpytily obrovské diamantové náušnice a přes jednoduchý šedivý kostým, který měla na sobě, vypadala přitažlivě a smyslně. „Všimla sis, že na pohřbu neuronila jedinou slzu? Ta ženská mi něčím připomíná Lucretiu Borgiu.“

Meredith s ním v duchu souhlasila. „Není tu kvůli projevům soustrasti. Hned jak hosti odjedou, chce pře-

číst závěť, aby se mohla ještě večer vrátit do Palm Springs.“

„Když už mluvíme o *odjezdu*,“ poznamenal Parker a podíval se na hodinky, „mám za hodinu schůzku.“ Naklonil se k Meredith a bratrsky ji políbil na tvář. „Vyříd' otci, že ho pozdravuju.“

Meredith sledovala, jak odchází a odnáší s sebou všechny její zamilované dívčí sny. Vzdaloval se od ní dlouhými, sebejistými kroky a vlasy vybělené sluncem mu čechral letní vánek. Otevřel dveře auta, sundal si sako a přehodil ho přes opěradlo vedlejšího sedadla. Pak se napřímil a zamával jí na rozloučenou.

Meredith se zoufale snažila zapomenout na svou bolest, a tak se vydala pozdravit Charlotte. Během bohoslužby Charlotte nepromluvila ani na Meredith, ani na jejího otce, jen s kamenným výrazem stála mezi svými syny. „Jak se cítíš?“ zeptala se jí Meredith zdvořile.

„Už se nemůžu dočkat, až budu zase doma,“ odsekla žena mrazivým tónem. „Kdy se dozvíme obsah závěti?“

„V domě je pořád spousta lidí,“ odpověděla Meredith a v duchu se před její reakcí příkrčila. „Na to se budeš muset zeptat táty.“

Charlotte se na schodech otočila. Její tvář připomínala ledovec. „S Philipem jsem nepromluvila od toho dne v Palm Beach. O tom, kdy s ním příště promluvím, rozhodnu *já* a on mě o to bude prosit. Do té doby budeš muset dělat tlumočnicka, Meredith.“ Po těch slovech vešla se syny, kteří připomínali čestnou stráž, do domu.

Meredith jí zírala na záda, ochromená nenávistí, která z ní vyzařovala. Ten den v Palm Beach, o kterém Charlotte mluvila, si stále dokázala jasně vybavit. Před sedmi lety je dědeček pozval na Floridu, kam se po infarktu přestěhoval. Když tam přiletěli, zjistili, že je nepozval pouze na velikonoční svátky, ale spíš na svatbu – na svatbu Cyrila Bancrofta a Charlotte, která pro něj dvacet let pracovala jako sekretářka. Vdova se dvěma dospívajícími syny jen o pár let staršími než Meredith byla ve svých osmatřiceti o třicet let mladší než on.

Meredith nevěděla, proč se Philip s Charlotte nesnášejí, ale z toho mála, co v ten den zaslechla z prudké hádky mezi otcem a dědečkem, vzniklo jejich nepřátelství v době, kdy Cyril bydlel ještě v Chicagu. Charlotte slyšela, že ji Philip nazval chamtivou courou a svého otce starým hlupákem, který se nechal do sňatku vmanipulovat, takže její synové dostanou část Cyrilových peněz.

To bylo naposledy, kdy Meredith dědečka viděla. I nadále kontroloval z Palm Beach své obchodní zájmy, ale jakmile se tam přestěhoval, svěřil řízení společnosti Bancroft & Company Philipovi. Ačkoli obchodní dům představoval necelou čtvrtinu čistého příjmu rodiny, jeho vedení vyžadovalo veškerou otcovu pozornost. Na rozdíl od dalších rozsáhlých rodinných investic představoval Bancroft's mnohem víc než jen pouhou burzovní transakci, která vynášela dividendy; byl základem původního rodinného bohatství a zdrojem velké hrdosti.

„Toto je poslední vůle Cyrila Bancrofta,“ začal dědečkův právní zástupce, když se Meredith, její otec a Charlotte se syny shromáždili v knihovně. Nejdříve odkázal několik velkých částek na nejrůznější dobročinné účely, následující čtyři odkazy se týkaly jeho služebnictva – šofér, hospodyně, zahradník a správce dostali každý 15 000 dolarů.

Protože právník výslovně žádal, aby se ke čtení poslední vůle dostavila Meredith, usoudila, že i na ni dědeček pamatoval menším obnosem. Přesto sebou škulbla, když Wilson Riley vyslovil její jméno: „Své vnučce Meredith Bancroftové odkazují částku čtyř milionů dolarů.“ Jakmile Meredith to ohromující číslo uslyšela, zalapala po dechu, a zatímco Riley pokračoval, sotva se dokázala soustředit na jeho další slova: „I když mi vzdálenost a okolnosti zabránily poznat Meredith lépe, při posledním setkání jsem pochopil, že je to citlivé, inteligentní děvče, které tyto peníze moudře využije. Proto jí také odkazují peníze s podmínkou, že do jejích tři-

ceti let budou spolu se všemi úroky, dividendami a podobně uloženy v opatrovnickém fondu. Dále jmenují svého syna Philipa Edwarda Bancrofta jejím poručníkem, který bude výše uvedené finance spravovat.“

Riley se odmlčel, odkašlal si, pohlédl z Philipa na Charlotte a její syny Jasona a Joela, a pokračoval ve čtení Cyrilovy závěti: „V zájmu spravedlnosti jsem co nejpoctivěji rozdělil zbytek svého majetku mezi ostatní dědice. Mému synu Philipu Edwardu Bancroftovi odkazuji všechny své akcie a celý podíl v obchodním domě Bancroft & Company, který představuje přibližně čtvrtinu mého celkového jmění.“ Meredith to slyšela, ale nerozuměla tomu. *V zájmu spravedlnosti* nechal svému jedinému dítěti čtvrtinu svého majetku? Pokud by přece chtěl všechno rozdělit spravedlivě, jeho žena neměla nárok na víc než jednu polovinu, ne na tři čtvrtiny? A pak, jakoby z dálky, slyšela právního zástupce, jak čte: „Své ženě Charlotte a adoptovaným synům Jasonovi a Joelovi odkazuji stejné díly ze zbývajících tří čtvrtin svého jmění. Dále si vyhrazují, aby Charlotte Bancroftová spravovala Jasonův a Joelův podíl do doby, než oba dosáhnou třiceti let.“

Když Meredith zaslechla slovo *adoptovaným* a spatřila, jak se po otcově popelavé tváři mihlo zklamání, sevřelo se jí srdce bolestí. Pomalu otočil hlavu a pohlédl na Charlotte; chladnokrevně jeho pohled opětovala a vrhla na něj zlomyslný, vítězoslavný úsměv. „Ty pleťchářská děvko!“ ucedil mezi zuby. „Prohlásila jsi, že ho donutíš, aby je adoptoval, a on to opravdu udělal.“

„Varovala jsem tě, že to udělám, a upozorňuju tě, že ještě nemáme vyrovnané účty,“ dodala a zářivě se na něj usmála, jako by jí jeho hněv dodával energii. „Přemýšlej o tom, Philippe. Převaluj se v noci na posteli a dumej, kdy udeřím příště a o co tě připravím. Převaluj se na posteli, přemítej a boj se, stejně jako jsem to dělala já před osmnácti lety.“

Nenechal se vyprovokovat k odpovědi, pevně stiskl čelisti a svaly v obličeji mu ostře vystoupily. Meredith